

บทนำ

“มึงแน่ใจฤา”

เบื้องหน้าเขาคือเด็กชายร่างผอมเกร็ง เสื้อผ้าขาดวิน เนื้อตัวสกปรก มอมแมม นั่งคุกเข่าก้มกราบหน้าผากจรดพื้น ร้องขอสิ่งที่ไม่ควรขอไม่ยอม เลิกراجนคร้านจะขับไล่ ไม่ว่าเงยหน้าขึ้นมากี่ครั้ง แววดตาของมันก็ยังแว่นแฉะจริงจัง หากปล่อยไว้ก็คงอดข้าวอดน้ำ เดินตามเขาจนตายไปเท่านั้น

“แน่ใจขอรับ” เด็กชายตอบรับเต็มเสียง

“มึงทำได้ฤา” เขาถาม หัวเราะอย่างนឹกซัน “มึงอายุเท่านี้ จักไปรู้กระไร”

ทว่าในวัยเพียงเก้าปีของเด็กชาย มันกลับผ่านสิ่งเลวร้ายมากมายเหลือเกิน คนพูดเองก็เหมือนจะเข้าใจ ดังนั้นเมื่อมันจึงตอบด้วยนัยน์ตาไร้ความรู้สึกคู้่นั้น เขาก็ตัดสินใจว่าจะยอมให้มันได้ลองดู

ให้ได้ลิ้มรสเองทั้งหมด ทั้งความตระหนงของการเป็นที่หนึ่งไร้คู่ต่อสู้ ย่างก้าวที่ปราศจากความกลัวในทุกหนแห่งที่ไป ให้ได้เจ็ดจาดูจตะวันตกแสงยามกลางวัน และทั้งตัวลงปวดร้าวเพียงลำพังยามค่ำคืน

เด็กชายรู้พิษสงของ ‘อวิชชา’ นี้ดี เพราะเหตุนี้มันจึงตามหาเขา ขอร้อง
เขา

เขาหัวเราะอีก “เรียนจากกฎ ห้ามมีเมีย มึงว่ามึงทำได้ แล้วกูจักคอยดู”

คำหยอกล้อนั้นคงฟังไร้สาระยิ่งสำหรับคนไม่เหลือใครเลยอย่างมัน ฉับพลันนั้นใบหน้าเล็กจ้อยจึงแข็งกร้าวโกรธเคืองที่เขาเห็นความตั้งใจของมัน เป็นเรื่องล้อเล่น ทั้งที่เป็นแค่ลูกหมาข้างถนน แต่กลับอยากดูร้ายให้ได้อย่าง พยัคฆ์ ช่างเป็นภาพที่ทำให้คนมองเกิดความรู้สึกหลากหลายเหลือเกิน

และภาพนั้นยังคงติดตาเขาอยู่จวบจนวาระสุดท้าย ในวันที่เขาตายเพราะ ของย้อนเข้าตัว แต่ยังคงกลัวว่ามันจะเป็นคนเดียวที่รอดพ้นจากเงื่อนไขอันโหด ร้ายของอวิชาตต้องห้ามนี้ไปได้

เก่งกล้าร้ายกาจ ไม่รู้จักตายดูจกฏตผี และมีชีวิตอยู่อย่างเดียวดายไป ตลอดกาล!

สิบเจ็ดปีถัดมา ในเขตพระนคร กรุงศรีอยุธยา

ยามค่ำคืนเงียบสงัด บนเรือนไม้กว้างขวางมีแสงเทียนสว่างเรืองรองจาก หน้าต่างห้องนอนเจ้าของเรือนซึ่งบัดนี้ใช้เป็นห้องหอ ภายในห้องมีเพียงเสียง ร่ำเรียงของเก้าอี้เก้าอี้หญิงผู้ทำหน้าที่ส่งตัวพรำพูดเกี่ยวกับการครองเรือนที่ดี เท่านั้น ทั้งเจ้าบ่าวเจ้าสาวต่างสงบปากสงบคำ เงียบงันท่ามกลางบรรยากาศที่ อบอวลไปด้วยสิ่งของมงคลและกลิ่นหอมของดอกไม้ประดับ

เมื่อเก้าอี้หญิงพูดจบ ชายหนุ่มร่างสูงผู้เป็นเจ้าของงานก็ยกมือไหว้ ทำความเคารพและทูลดัตว์นั่งลงบนเตียง พลงยื่นมือเข้าไปหลังม่านผืนบาง ตามคำบอก

ไม่นานนักคนข้างในก็วางมือเล็กเรียวให้สัมผัสนุ่มนวลดูขยับยุ่นลงทาบ ทับ เขารู้ได้ว่ามือของเธอนั้นอุ่นชื้นชุ่มเหงื่อ ความประหม่าฉายชัดอยู่ใน ดวงตากลมโตที่ซ่อนอยู่หลังม่านยามเก้าอี้บอกให้คู่บ่าวสาวจับมือกันเอาไว้

ทั้งสองจึงบีบมือกันและกันแผ่วเบาครั้งหนึ่ง

“ดี!” เก้าอี้หญิงชื่นชมด้วยความปลื้มปิติ “จากนี้ก็นับว่าออกขุนสุริยน- หัสดีกับแม่หญิงชวลาได้เป็นผัวเมียกันแล้ว หน้าที่ของข้าจบเพียงเท่านั้น ก็ขอให้ ท่านขุน แม่วรา ครองรักกันจนแก่เฒ่า ถือไม้เท้ายอดทอง กระบองยอดเพชร ให้ อกภัยแก่กัน มีลูกหลานดีสร้างชื่อเสียงให้วงศ์ตระกูลสืบไป”

ออกขุนหนุ่มกล่าวขอบคุณ เสียงหัวเราะเสียงหนึ่งไม่บงบอกความรู้สึกใด
ในขณะที่อีกเสียงซึ่งดังออกมาพร้อมกันนั้นแม่เบาแสนเบาที่ยังกังวานใส จนใคร
ได้ยินก็อดจินตนาการถึงรูปโฉมของเธอไม่ได้ว่าจะงามสักเพียงไหน

หญิงวัยกลางคนเดินนำบรรดาญาติฝ่ายหญิงออกไปพร้อมปิดประตูตาม
หลัง บัดนี้ห้องจึงเหลือเพียงหนุ่มสาวสองคนและความเงียบ

‘เรียนจากกู ห้ามมีเมีย มึงว่ามึงทำได้ แล้วกูจักคอยดู’

เสียงของอาจารย์ดังซำขึ้นมาในหัวออกขุนหนุ่มราวคนพูดมายืนตบป่า
แล้วยิ้มเยาะให้

เจ้าสาวร่างบางขยับตัว เผลอออกแรงกดลงบนอึ่งมือกร้านเล็กน้อย

ทว่าประกายในตาคู่คมแน่นิ่งไม่หวั่นไหว เขาเพียงวางมืออ่อน้อยข้างนั้นลง
บนพูกอย่างระมัดระวัง มองผ่านม่านเข้าไปสบตาอีกฝ่ายอย่างเฉยชาประหนึ่ง
มองผืนผ้าว่างเปล่าผืนหนึ่ง เธอเองก็มองตอบด้วยสายตาวุ่นวายใจระคนตื่นตัว
รีบชักมือกลับทันที

“นอนเถิด” เขาบอก “เดี๋ยวก็เช้า”

ตราบืดที่เขาไม่เห็นว่าเขาแตกต่างจากมนุษย์คนอื่น การมีสตรีในห้อง
นอนก็ไม่มีผลใด ต่อให้มีสัญญามันเป็นคู่ชีวิตก็ยังไม่ถือว่าเป็นคำสาบานปากเปล่า
หากใจไม่คะเนิงหา อวิชาซาต้องห้ามก็ยังคงอยู่

ฉะนั้นขุนสุริยนหัสดีจึงไม่เอาทร้อใจสักนิดเมื่อต้องล้มตัวนอนโดยมี
ไอยู่นจากร่างกายใครอีกคนวนเวียนอยู่เคียงข้างเป็นครั้งแรก ไม่เปิดปากพูดคุย
อีกแม้ครั้งคำ ไม่ใส่ใจสีหน้าของเด็กสาวด้วยซ้ำ

แต่กลับกลายเป็นว่าคืนนั้นเขานอนไม่หลับ

ส่วนแม่หญิงชวาลาหลับสนิท ถึงเจ้าตัวจะนอนคุตคู้เบียดข้างฝาดูไม่นา
สบายนัก

เอาเถิด

เขาละสายตาจากแพขนตางามอนที่แนบอยู่เหนือพวงแก้มนวลกระจ่าง
พลิกตัวไปอีกทาง

เดี๋ยวก็เช้า

๑

แม่ค้าน้อย

หนึ่งเดือนก่อน ณ ถนนหลวงมหาวิชัย ไฉกลางพระนคร
กรุงศรีอยุธยา

เป็นเวลาบ่ายคล้อยแล้ว แต่บนถนนปูศิลาแลงทอดยาวสุดลูกหูลูกตายัง
คลาคล่ำไปด้วยผู้คนจนความกว้างถึงหกวาของม้านตุแคบไปถนัด

เดิมทีถนนสายเอกนี้สร้างไว้สำหรับตั้งกระบวนพยุหยาตรา ช้างม้า
พระที่นั่ง และกระบวนกลืนประจำปีต่างๆ แต่เมื่อว่างเว้นจากงานใหญ่ทั้งปวงก็
กลายเป็นตลาดบกให้พ่อค้าแม่ขายและชาวพระนครทุกชนชั้นมาพบปะกันตั้งแต่
เช้าจรดค่ำ

แทบบอกไม่ได้เลยว่าชาวอโยธยามากมายที่เดินซึกไขว่ไม่หยุดหย่อน
นั้นทำอะไรกัน ส่วนชาวต่างชาติที่เดินปะปนอยู่ก็ชินเสียแล้วว่าคนจำนวนมาก
พิศปกติเป็นเพียงความจอแจธรรมดาของเมืองนี้ เงินพดด้วง เบี้ย ไพฎกโยนส่ง
ไปมาพร้อมเสียงต่อรองราคา ท่ามกลางสินค้านับพันที่วางขายกันเกลื่อนกลาด
แม่ค้าต่างแดนผู้หนึ่งกำลังชะเง้อรอใครบางคนอยู่อย่างกระวนกระวาย

“มาแล้วจ้า! มาแล้ว!”

เสียงแหลมๆ ของเด็กหญิงวัยสิบสามปีดังมาก่อน จากนั้นร่างเล็ก

กระจิวรีตจึ่งมุดลอดรักแ้คนแถวนั้นเข้ามา

“เอ้า! นังละออ พี่เ็งอยู่ไหนเสียล่ะหา” นางเขียวตวาดแ้วด์

“ไอ้ย ก็บอกว่ามาแล้วๆ คนมันเยอะจริงๆ นะจ๊ะป้า”

“ป้าเขียว ฉันไหว้จ๊ะ”

ไม่ทันขาดคำ ร่างอ้วนแ่นที่ติดจะผอมบางไปสักหน่อยของเด็กสาววัยสิบหกปีก็จูงแม่แ้วเทียมเกวียนหลังเล็กเดินตามมา เพราะเจ้าแ้วแ่่มากแล้วจึงเดินอืดอาด จ้องจะนั่งตลอดเวลา ทำให้เจ้าของมันเกือบต้องลากเกวียนเสียเองจนแ่ก้มนวลแดงจัด เหงื่อท่วมไปทั้งตัว

“พุทโธ! กว่าจะจกมา ประเดี่ยงข้าก็ให้เ็งลากอื่แ่หนีไปส่งของที่ลพบุรีเสียดอก”

นางเขียวทั้งฉุนทั้งโล่งอก ส่วนเด็กสาวหัวเราะรับ ทั้งสองติดต่อกำขายกันมาระยะหนึ่งแล้วจึงรู้จักกันดีพอว่านางเขียวไม่ได้เป็นคนใจร้ายใจดำ แค้ขี้บ่นส่วนแม่ค้ำน้อยชาวอยุธยานั้นก็ชื่อตรงใจกว้างประหนึ่งชายอกสามศอก ไว้ใจได้เสมอ

“พอดีฉันแ่รับของฝากที่ตลาดมอญมาให้ป้าจ๊ะ คุณี่เสียหน่อยซี” ว่าแล้วเด็กสาวก็หยิบห่อผ้าออกมาคลี่ให้เห็นชั้นทองเหลืองขัดเงาฉลุลาย นางเขียวถึงกับตาโต

“ว้าย งามแท้หนา คิดเท่าไรเล่าแม่ว้า”

“ฉันให้จ๊ะ” แม่ว้า หรือชื่อเต็มที่ไม่ค่อยมีใครเรียกนักคือชวาลา ส่งชั้นทองเหลืองให้อีกฝ่ายพลางยิ้มซุกซน “แต่นี้หนา ชั้นใบนี้งามนักใช้ฤไม่ ถ้าเช่นนั้นพวกเศรษฐีที่โน่นคงอยากได้ไว้รับแขกกันบ้างกระมัง ป้าเขียวมิลองเอาชั้นนี้ไปให้เขาดูก่อน หากเขาชอบฉันจักได้หาให้ป้าไปขายอีกหลายๆ ใบดีไหมจ๊ะ”

“ฮือ เอ็งมันหัวหมอจริง เอาละๆ ข้าจักลองดู” ปากว่าไปอย่างนั้นแต่ฝึกยิ้มแ่ก้แม่แทบแตกเลยทีเดียว

“ครานี้ฉันจัดของให้ป้าได้ครบเลยนะ ลองดูในใบนี้ก่อนสิจ๊ะ”

ชวาลาล้างหยิบกระดาดาชเงินพับเรียบร้อยออกมาส่งให้ นางเขียวดูผ่านๆ ก็เห็นรูปวาดรายการสินค้าพร้อมขีดเส้นเป็นจำนวนและราคาต่อชิ้นจัดไว้ละเอียด

ยิบ แล้วยังรวมราคาหักลบหนี้เอาไว้ให้หางอย่างดีอีกด้วย ตัวนางเองอ่านหนังสือไม่ออก คำนวนตัวเลขไม่เก่ง เป็นแม่ค้าได้ส่วนหนึ่งก็เพราะปากกล้า จะว่าไปเกิดมาก็ยังไม่เคยเห็นใครช่างจดช่างจำเท่าแม่ว่าผู้นี้มาก่อน

“อ่า...ประเดี๋ยวข้ากลับไปดูตึกๆ อีกทีแล้วกัน แถวนี่อีกทีก็ปวดกบาล อ้อนี่แม่หากะแช่ตลาดซึกุนได้ห้าสิบไหเขียวรี”

“ฉันหาได้เป็นร้อยไหเลยจ๊ะ แต่นั่งโคมันแบกมีไหว”

“วู้ย จั้นครวหน้าเดี่ยวข้าจูงม้าลงมาให้ คิดแค่สิบซั่งก็พอเอาไหม อีตัวนี้ก็ล้มกินเออะ”

“มิเป็นไรดอกจ๊ะ จักรบกวอนป่าเขียวเกินไปแล้ว” เด็กสาวรีบลูบหัวโตๆ ของนางโคปลอกใจ กลัวมันไม่ยอมเดินกลับบ้านขึ้นมา “ถ้าเช่นนั้นให้ฉันเอาของย้ายไปใส่เกวียนป่าได้เลยไหมจ๊ะ”

“ได้เลยๆ เอ้า! อ้ายหาบ อ้ายแดง พวกมึงมาช่วยแม่ว่าเขาหน่อยเร็ว”

นางเขียวเรียกทาสชายที่ขายของอยู่อีกทางมาหา ทั้งคู่พอหันมาเห็นเด็กสาวก็ยิ้มกว้างจนตาหยี ร้องทักกันเกรียวกราวจนนางเขียวต้องคว้าของใกล้มือมาปาลีใส่

เมื่อพวกทาสชายเข้ามาช่วยแล้ว ชาวลาภกับละออก็เลี้ยงมาเย็นรอร่างๆ แทน ละออแม่เริ่มโตเป็นสาวแล้วแต่ยังมองขนมตาปรอยเหมือนเด็กเล็กอยู่ ครั้นผู้เป็นพี่ทำไม่รู้ไม่ชี้ก็กระตุกมือแรงขึ้นเรื่อยๆ จนต้องหันไปดูเข้าไปให้

“ละออ อยู่เฉยๆ ก่อน มิเช่นนั้นวันหน้าพี่จะ...”

“พี่ว่า ดูโน่น!”

ทันใดนั้นเองเหล่าคนเดินตลาดก็ส่งเสียงเอ็ดอึง แล้วขยับถอยเข้าข้างทางพร้อมกันจนคนด้านหลังถูกเบียด ตะโกนด่าทอตั้งลั่นไปเป็นแถบๆ พ่อค้าแม่ค้าต่างวิ่งเก็บแผงกันจ้าละหวั่น ทันบ้างไม่ทันบ้าง ดูเหมือนจะมีขบวนของเจ้านายหรือขุนนางผ่านมากะทันหันเป็นแน่

เด็กสาวจับมือน้อง เข้มมองต้นตอของความซุลมุนวุ่นวาย จึงพบว่าผู้มาเยือนหาใช่ขบวนคนเดินตักแต่งดงามเชื่องช้าไม่ แต่เป็นกลุ่มทหารห้าคนที่ควมม้าเข้ามาถึงเขตพระนคร เสียงเกือกโลหะกระทบพื้นผสานกับดาบเหล็กกล้า ลั่นไหวสอดคล่องเป็นจิ้งหะ ยังความน่าเกรงขามและน่าหวาดหวั่นแก่ทุกคนใน

ที่นั่น

ซาวลาเองตกตะลึงกับการปรากฏกายของเหล่าทหารเช่นกัน แต่พริบตาถัดมาเธอก็ใจหล่นไปถึงตาตุ่ม แดกตื่นหนักกว่าเดิมเมื่อเห็นว่านางโคแก่กำลังทรุดตัวลงนั่งไม่รู้ร้อนรู้หนาวกลางถนน

โอ้! แย่แล้ว

ทหารม้าใกล้เข้ามา เธอไม่มีเวลายังคิด รีบปล่อยมือละอะแล้วผลุนผลันออกไปทันที

เด็กสาวคว้าสายจูงแม่วัวได้ก็ออกแรงดึงสุดตัว แต่ถูกคนรายรอบถอยกรูกันเข้ามา เบียดไปทางโน้นที่ทางนี้ที่ จนสุดท้ายต้องถลาเข้าไปตั้งปลอกคอมันเสียเอง

ด้วยความรีบร้อนเป็นห่วงนางโคคู่ทุกซั่คู่ยาก ทำให้ซาวลาไม่ทันมองว่าคนอื่นถอยออกไปหมดแล้ว เปิดทางให้ทหารม้าพุ่งเข้ามาด้วยความเร็วสูง

ภาพสุดท้ายที่เด็กสาวเห็นก่อนหลับตาคือกอดคอนางโคแก่แน่นคือ ม้าศึกตัวมหึมาร้องเสียงดังบาดหูพร้อมตีขาคู่หน้าขึ้นเหนือศีรษะ เธอกลับใจรอรับแรงปะทะ ไม่อาจหนีทัน

แต่ความเจ็บปวดนั้นก็กลับมาไม่ถึง

รู้ตัวอีกที ซาวลาก็ลืมตาขึ้นมาเห็นฝูงชนเงยหน้ามองอ้าปากค้าง ได้ยินละออกริตร้องเรียกชื่อตนแทบขาดใจอยู่ข้างนางเขียวที่ใบหน้าซีดเผือด ดูเหมือนเธอจะกำลังนั่งอยู่บนหลังม้า โดยมีร่างนายทหารหนุ่มผู้หนึ่งประกบอยู่ด้านหลัง ใกล้เสียจนผิวไหลเปลือยเปล่าสัมผัสได้ถึงไอน้ำเย็นเฉียบของเกราะโลหะที่แนบชิดอยู่ ซึ่งผลออกห่างรวดเร็วพอๆ กับความร้อนจากมือที่ประคองเอวบางไว้มั่นคงในตอนแรก

ในใจซาวลารู้ว่าเกิดเรื่องยุ่งยากขึ้นแล้ว แต่เนื้อตัวกลับแข็งเป็นหินไปหมด มือสองข้างเกร็งยึดแขนชายหนุ่มเอาไว้แน่นตามสัญชาตญาณ ปล่อยไม่ได้ คลายไม่ออก พอเงยหน้าขึ้นก็สบตากับเขาซึ่งก้มลงมาพอดีเสียอีก

เด็กสาวเบิกตากว้าง ในขณะที่นั่นันตาได้คิวคมเข้มนั้นหนึ่งสงบ

คาดเดาไม่ได้เลยว่าเขารู้สึกอย่างไรยามเกาะมือเล็กออกจากการเกาะกุมก่อนส่งตัวเธอลงจากหลังม้าได้อย่างง่ายดายด้วยมือข้างเดียว อากัปกิริยานั้น

เรียบง่ายสิ้นไปพลราวดเหตุการณ์มากนี้ไม่ได้เกิดขึ้นกลางตลาดที่มีผู้คนนับร้อยจ้องมองตาไม่กะพริบ ผิดกับขวลาที่ตัวชา หน้าร้อนเหือดด้วยความอับอายเหลือแสน แล้วชายหนุ่มก็ชักม้าจากไปพร้อมพวกพ้อง ทิ้งให้ร่างบางยืนช่ออยู่ข้างนางโคแก่ที่เช่ซ้อพอกันอยู่กลางถนน จนคนมองพลางซุบซิบกันแข็งแข้งถึงเริ่มได้สติ

“พี่วา พี่วา” ละออเข้ามาเขย่าแขน ขวลาสะดุ้งเฮือก “พี่เป็นกระไรไหม” เด็กสาวค่อยๆ ส่ายหน้า “เอ้อ แล้วแม่แก่?”

“เด็กนี้ ยังจักห้วงอีว๊วแก่อีก!” นางเขี้ยวเข้ามาลูบหัวลูบหน้า ดูตกอกตกใจมากกว่าเจ้าตัวด้วยซ้ำ “ขวัญเอ๊ยขวัญมานะลูกนะ เกือบไปแล้วไหมเล่า ถ้าท่านขุนเขามิช่วยไว้คงได้เป็นผีตายโหงเผ่าอี้แก่สมใจเอ็งละ”

“ท่านขุน?” ขวลาทวนคำ

“นี่เอ็งมีรัฐจริงๆ ริ้วเมื่อครู่นี้ใคร ฮะ! อ้อ ข้าเองก็จำชื่อเต็มท่านมิได้ดอกหนา เขาเรียกกันว่าท่านขุนแสงผลาญ”

ว่าแล้วจู่ๆ แม่คำคนจorkก็มีสีหน้าเคลิ้มฝันขึ้นมา

“ยังหนุ่มแน่นแต่ได้เป็นถึงขุนศึก ทั้งพวกเขมร พม่า ทวาย เขียงใหม่ เขียงกราน พ่อปราบมาหมดแล้วนะจ๊ะ เดือนก่อนข้าผ่านไปเมืองตาก เห็นแถวนี้ว่าก็คนที่นี่ละที่ตีซุมโจรห้าร้อยแตก อู๊ย...เก่งไปหมด เล่ามิหว่าดมิไหว นี่ เขายังว่า...”

“เขานี้ใครหรือจ๊ะ”

“อะ กูเองก็ได้ วะ! เอ็งจักสนใจไปทำไมฮี้”

เป็นอันว่าจบตำนานเขาเล่าว่าของนางเขี้ยวลงเท่านั้น ส่วนขวลาเองนอกจากไม่รู้จักแล้วยังจำหน้าท่านขุนผู้มีพระคุณไม่ได้ด้วย เพราะถึงเข้าใกล้ก็เห็นแต่ผมยาวปรกหน้า หนวดเครารกรุงรังไปหมด ไม่ว่าเพราะงานรัดตัวหรือเป็นรสนิยมของเขา เธอก็ไม่ได้สงสัยใคร่รู้ดอก

แต่นางเขี้ยวยังฉงน บุรุษในดวงใจนางก็ออกจะโด่งดัง

“แม้ว่ามีรัฐจักจริงรี แต่เอาเถิด คงเพราะเป็นข่าวไพร่ต้องทำงานหนัก เลยไม่มีเวลามาสนใจเรื่องพวกนี้กระมัง หากเป็นลูกเจ้าขุนมูลนายละก็ว่าไปอย่างแม่หญิงเรือนไหนเขาก็แต่งตัวสวยๆ ไปดักกรอท่านขุนตามที่โน้นที่นี้กันทั้งนั้น

อย่างเอ็งนะ ต่อให้หน้างามผิวงามผิวดุจดั่งแม่ ซาตินี้ก็คงมีวาสนากับท่านขุนแค่นี้
ละนะ เป็นไพร่ ได้เท่านี้ก็ดีตั้งเท่าไร”

ซวาลายิ้มเจื่อนๆ กลายเป็นเด็กหญิงละออที่คั่นปากทนมั้ไหวสวนขวัญ

“พี่ว่าเขาเป็นลูกพระยาพานทอง^๑ ยศเต็มคือพระยารัตนาธิปก ศรีราชา-
เดโชบริรักษ์ ไซ้บ่าวไพร่ที่ไหน”

แต่ไหนแต่ไรละออไม่เคยท่องหนังสือได้ยาวเกินครึ่งบรรทัด นำเหลือเชื่อ
นักที่คราวนี้กลับไล่บรรดาคักดีบิดาเธอได้เสียดังฟังชัดรวดเดียวครบไม่มีสะดุด

นางเขี้ยวตกใจ หน้าแตกเป็นรอบสองของวัน ว่าจ่าจะยกมือไหว้เด็กสาว
อยู่รอมร่อ ดีที่ห้ามกันไว้ทัน จากนั้นก็ไม่กล้ามองหน้าเธอตรงๆ อีก ได้แต่บ่น
พึมพำว่าลูกสาวขุนนางประสาอะไร หนึ่งผ้าลายเขียนสีหม่นเก่าเก็บ เครื่องประดับ
ลักอันยังไม่มี ผมงก็ไวยารุ่ยร้ายไม่เกล้าทรงโง่งโง่ง^๒ แล้วยังเที่ยวไปไหนมา
ไหนกับไพร่เด็กกะโปโล ทำตัวเป็นแม่ค้าตามตลาด

“มิต้องสนใจว่าฉันเป็นใครดอกจ๊ะป้า เอาเป็นว่าฉันพอใจที่จักทำเช่นนี้
ก็แล้วกัน”

ฟ้าเริ่มมืด ซวลาได้รับเงินจากนางเขี้ยวแล้วพาละออไปซื้อขนมกล้วยให้
กินเล่นระหว่างทางกลับเรือน นางโคแก่เดินช้าเป็นปกติ ดูเหนื่อยเล็กน้อย แต่
โชคดีที่ไม่ได้รับบาดเจ็บ

ทั้งสองกลับถึงบ้านตอนพลบค่ำพอดี บนเรือนใหญ่มีแสงเทียนสว่างไสว
และเสียงสรรวเสเฮฮาของบุรุษกลุ่มหนึ่ง ซวลากำลังกำชับให้บ่าวดูแลนางโคให้
ดีเพราะเพิ่งทำงานหนัก ทันใดนั่นก็มีเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดดังแทรกขึ้นมา

“อ้าก! อ้ากกก!”

ละออไต่ย็นก็หน้าซีด “เอาอีกแล้ว เขาทำอีกแล้วจ๊ะพี่”

^๑ พระยา เป็นบรรดาศักดิ์สำหรับขุนนางระดับสูง หัวหน้ากรมต่างๆ เจ้าเมืองชั้นโท และแม่ทัพ
สำคัญ พระยาที่มีศักดินามากกว่า ๕,๐๐๐ ไร่ จะได้รับพระราชทานพานทองประกอบเป็น
เครื่องยศ จึงเรียกกันว่าพระยาพานทอง

^๒ ทรงผมของหญิงไทยสมัยกรุงศรีอยุธยา เก้าบนกระหม่อมเป็นห่วงยาว ส่วนมากมีเกี้ยว
หรือพวงมาลัยสวม

“ละออ เจ้ารีบไปอยู่กับน้องๆ ที่เรือนเล็กก่อน”

ซวาลาหน้าเครียดขึ้นพลัน เธอรองจนแน่ใจว่าเด็กหญิงวิ่งหายไปหลังบ้าน เรียบร้อยแล้วจึงก้าวเร็วๆ ขึ้นไปบนเรือน ไม่ลังเลสักนิดแม้ว่าชายจะตะโกนห้ามไล่หลังจนเสียงแหบแห้ง

เป็นธรรมดาที่บ้านขุนนางเก่าแก่มากมีแขกมากหน้าหลายตามาเยือนตลอดทั้งวัน แต่สำหรับเรือนไม้สักทองของพระยารัตนาธิปกนั้น ตั้งแต่ท่านเสียไปเมื่อสองปีก่อนก็มีเพียงกลุ่มชายฉกรรจ์อุ้มไหสุราเดินเข้าๆ ออกๆ บางครั้งก็ทะเลาะวิวาทกันเสียงเอะอะ

บ่าวในเรือนไม่มีใครกล้าว่า เพราะพวกเขาล้วนเป็นสหายของบุตรชายคนโตซึ่งบัดนี้มีสิทธิ์ขาดเป็นเจ้าของเรือนคนใหม่

คืนนี้ก็เช่นกัน ชายหนุ่มร่างสะอึดสองในชุดผ้าแพรเงินเนื้อดีซึ่งนอนเหยียดยาวบนตั่งไม้ นั้นมีโครงหน้างามนุ่มนวลคล้ายสตรีมากกว่าบุรุษ เขากระดกเหล้าเข้าปากอีกจอก พลังถอดแหวนลูกแก้วโยนลงไปกลางวงเพื่อลงพนันไปปิ่น

“กุหายสาม แหงเหลี่ยม”

นายเหี้ยม ไพร่ผู้ทำหน้าที่คุมโรงบ่อนและเป็นผู้เชี่ยวชาญการจัดแทงถั่วไป นั่งพับเพียบนับเม็ดถั่วจนครบก็ยิ้มพล่

“ได้หน่วย ท่านหมื่นมิฎกนาขอรับ กระผมคงต้องขอเก็บแหวนไปก่อน”

“เรื่องของมึงเออะ” หมื่นวรไชยสบถ หันไปทางทาสชายสองคนที่ถูกมัดมือนั่งหมอบกราบตัวลั่นนั่งงกแล้วตะโกนกร้าว

“กูสั่งว่าถ้ากูเสียให้โบายพวกมันเท่าจำนวนที่กูบอกไปเล่า อ้ายพวกโง่ซึกซ้า!”

บ่าวรับใช้ที่ถือเส้หนั่งอยู่รีบก้มกราบเจ้านายและโบายทาสคนละสามครั้งทันที เสียงเนื้อปริแตกฟุ้งสะท้านหูพอๆ กับเสียงครวญครางร้องขอความเมตตา

“วันนี้ท่านหมื่นดูขุนมัว มีผ่องใสหนักขอรับ” นายเหี้ยมมุกลิ่จวบแย่งไหสุราจากมือบ่าวผู้หญิงข้างตัวมารินส่งให้อย่างประจบ “เป็นเรื่องเดิมๆ อีกฤาไม่เล่าขอรับ”

“มิ่งรู้ดีนี่” หมิ่นวรไชยแค้นเสียงดังเฮอะในลำคอ “ก็เห็นกันอยู่ว่ามันเพิ่งได้งานไปปราบกบฏเมืองจันทร์ ขุนหลวงกลับพระนครได้กลับทรงเรียกให้เข้าเฝ้าทันที ยศออกขุนคองมีพอให้คางคกมันขึ้นวอแล้วกระมัง!”

“ต่อให้ได้วยยศมากกว่านี้ อ้ายพันแสงมันก็แค่ไพร่ รืออ่านเทียบชั้นมูลนาย” นายเหี้ยมผสมโรงได้คล่องปาก “ที่เขาว่ากันว่ามันมีวิชาดำน้ำลุยไฟฆ่ามิตาย กระผมยังว่าเป็นนิทานเสียมากกว่า ตีมิติก็แค่ไซค์ช่วยเท่านั้นแล”

พูดไปหวังว่าอารมณ์หมิ่นวรไชยจะดีขึ้น ปรากฏว่าคนฟังกลับซักสีหน้าถมิ่งทิ้ง นัยน์ตาวาวโรจน์

ผู้คนพากันยกย่องมันเป็นถึงขุนศึกไร้พ่าย แม้แต่ขุนพลทหารด้วยกันยังขนานนามด้วยความยำเกรงว่า ‘แสงผลาญ’ เพราะทุกครั้งที่มีมันนำทัพเหยียบย่างไปที่ใด อริราชศัตรูล้วนตายเรียบดังเพลิงผลาญ ทั้งยังมีวิชาอาคมร้ายกาจที่ทั่วทั้งอโยธยาไม่มีใครเคยพบเคยเห็น

“ถ้าไม่มีมัน กูก็คงมิติตออยู่ศหมีนเช่นทุกวันนี้ดอก!” ว่าแล้วก็ปาจอกสุราลงกับพื้นอย่างแรง ลูกขึ้นมาชี้หน้าตะคอกใส่อีกฝ่าย “แล้วที่มิ่งว่ามันฆ่ามิตายเป็นแค่นิทาน มิ่งมีเคยลองฆ่ามันรึ มีเคยอย่างนั้นรึ!”

“อ่า...ท่านหมิ่น คือกระผม...”

“กูมีเคยใช้ให้มิ่งเอาคนไปดักฆ่ามันหรือไร อ้ายเหี้ยม! มิ่งนี่นอกจากใช้การมิได้แล้วยังโง่ดักดาน เป็นกุ่มิไซร์ที่หาทางฆ่าอ้ายพันแสงมิรู้ก็ครั้งให้มันหัวเราะเยาะเอา มิสนใจว่ากูเป็นใครด้วยซ้ำ! จนกูเป็นได้แค่หมิ่นเฝ้าด่านขนอน ส่วนมันเดินกร่างไปทั่วพระนครเป็นคนโปรดท่านเสนาฯ หากมิ่งเอาชีวิตมันให้กูมิได้ก็ใส่หัวไป ไป!”

นายเหี้ยมละล้าละลักกราบขอโทษ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ชายหนุ่มตระกูลสูงบันดาลโทษเพราะไม่ได้ตั้งใจ อันที่จริงทุกครั้งที่มีชื่อพันแสงหรือตอนนี้คือขุนสุรียนหัตตีเข้ามาเกี่ยวข้อง หมิ่นวรไชยจะอาละวาดเสมอ

“แล้วพวกมิ่งมองอันใด สมเพชกุ่มิไซร์ โบายมันอีกคนละสิบที อย่าให้กูต้องบอกซ้ำ!”

“พี่ไชย!”

ชวาลาวิ่งจนหอบเข้ามาในโถงเรือน พอเห็นเหตุการณ์ตรงหน้าก็เข้าใจ

ทันทีที่เกิดอะไรขึ้น เด็กสาวจ้องพี่ชายเซมิง ดวงหน้าแดงจัดทั้งเหนียวทั้งโกรธ โมโหจนไม่รู้จะตำหนิอีกฝ่ายว่าจะอะไรถึงสาสม

“ปล่อยพี่เจิมกับพี่วอกเดี๋ยวนี้” เธอมองทาสชายสองคนแล้วเคঁदनเสียงออกมาได้แค่นั้น

“พี่เจิม? พี่วอก?” หมื่นวรไชยทวนคำแล้วหัวเราะก๊าก นายเหยี่ยมกับพรรคพวกพลอยขบขันตามไปด้วย “เอ็งเรียกอ้ายพวกนี้ว่าพี่ฤฯ แม่วา พี่เอ็งมีคนเดียวคือข้านี้ ที่เหลือเห็นจกให้เกียรติมันมากไปหน่อยแล้ว!”

“อ้อ พี่ไชยยังเห็นฉันเป็นน้องอยู่หรือเจ้าคะ” ซวาลาถาม “ที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ฉันนึกว่าพี่ลืมฉัน ลืมพ่อแม่ไปหมดแล้วเสียอีก”

รอยยิ้มลับหายไปจากใบหน้าของชายหนุ่ม แทนที่ด้วยสีหน้าถ่มทิ้งดูจยักษาทันควัน

“ปากกล้านัก ข้าให้เอ็งพูดบนเรือนนี้ได้ก็นับว่าบุญหัวมากแล้ว เอ็งเป็นหญิง ต้องหัดเจียบปากไว้แล้วเอาใจข้าให้มากๆ จักได้มีที่ซุกหัวนอน รู้ฤฯไม่”

“เจ้าคุณพ่อมิได้สอนให้พี่ทำกับคนอื่นแบบนี้ละพี่ไชย!”

โดยเฉพาะกับฉัน ซวาลาคิดต่อในใจ มองใบหน้าทีคล้ายคลึงตัวเอง อยู่หลายส่วนของพี่ชายแล้วสะเทือนใจ เสียตายทุกสิ่งทุกอย่างที่เขามีมากกว่าคนอื่นนัก

“จักหญิงหรือชาย ขุนนางหรือไพรทาส อย่างไรก็คือคนเหมือนกัน จักมีก็แต่ผู้ที่มีทำหน้าที่ของตัวเองแล้วเอาแต่ข่มเหงคนไม่มีทางสู้เท่านั้นที่เป็นคนก็เหมือนมีไซคน อย่างพี่นี่ยังกล้าบอกว่าตัวเองเหนือกว่าใครอีกหรือ”

ประโยคยาวๆ ที่ออกมาจากปากเล็กนั้นมีบางช่วงที่หมื่นวรไชยฟังแล้วลับสนแปลไม่ออกด้วยซ้ำไป เป็นเหตุผลหนึ่งที่เขานึกซึ้งน้องสาวคนนี้นักหนา ทั้งพูดจาไม่ได้ความ วาจาไม่คะชาเสนาหุ วิธีปฏิบัติต่อข้าทาสบริวารในเรือนก็ผิดกันราวฟ้ากับเหว คุยกันก็ครั้งก็พาลทะเลาะกันทุกครั้งไป

ตั้งแต่เล็กทุกคนก็รักใคร่เอ็นดูซวาลามากกว่าเขาอยู่แล้ว อาจเป็นเพียงไม่กี่ครอบครัวในพระนครที่ยกย่องให้บุตรสาวมีหน้ามีตาเทียบเท่าบุตรชาย แม้ตัวดีก็ช่างฉอเลาะ ออกด้อจนผู้ใหญ่พากันรักพากันหลง ทำให้เขาซึ่งอดทนทำตัวดีเป็นลูกคุณพระยาได้น้อยกว่าถูกเปรียบเทียบจนกลายเป็นหมาหัวเน่า

อายุห่างกันถึงสิบปีไม่ช่วยอะไร

จนกระทั่งบุพการีจากไปเมื่อสองปีก่อน ปีนั้นเขาอายุยี่สิบสี่ บวชเรียนแล้วก็สามารถเป็นผู้นำของบ้านได้อย่างไร้ข้อกังขา ไชยหมายมาดว่าครานี้จะจัดการให้ชวลาอายุได้อาทิตย์ ไม่อาจหักท้วงได้อีกหากเขาทำอะไรตามใจ กลับผิดคาดที่น้องสาวยังคงมีทางของตัวเอง และแสดงออกเสียด้วยว่ารังเกียจความคิดเขามากแค่ไหน

“แล้วต้องให้ฉันบอกพี่อีกสักกี่ครั้งว่า ถ้ามีพอใจก็อย่ามาลงที่คนอื่น”

นับครั้งไม่ถ้วนแล้วจริงๆ ไม่รู้ว่าต้องได้ยินเสียงบ่าวไพร่ถูกโบยอย่างไร เหตุผลไปอีกนานเท่าไร

“พี่รู้ไหมว่าพี่ตะโกนที่เสียงมันได้ยินลงไปถึงข้างล่าง ฉันถึงได้รู้ว่าความจริงแล้วพี่ก็แค่วายวายเป็นเด็กๆ ที่สู้คนชื่อพันแสงนั้นไม่ได้”

“อย่ามาทำเป็นรู้มาก!”

“ดังนั้นฉันขอพูดอะไรหน่อยเถิดเจ้าค่ะ” ชวลาเซ็ดหน้าอย่างไม่กลัวเกรง “สามปีมานี้ตั้งแต่พี่ได้รับราชการเพราะเป็นลูกเจ้าคุณพ่อ ฉันมิเห็นว่ามีพี่จกทำกิจอันใดเลยนอกจากร่ำสุรา เล่นพนัน เทียวผู้หญิง จักพยายามฝึกตนกระไรก็หาไม่ ก็สมควรให้เขาเก่งกว่าอยู่ดอก โทษตัวพี่เองเถิด แล้วขอบใจพันแสงเขาด้วยที่ยังเหลือยศหมื่นชนอนไว้ให้พี่”

“ชวลา!”

หมื่นวรไชยตวาดลั่น ผุดลุกขึ้นมาจากตั่ง เนื้อตัวสั่นเทิ้ม ใบหน้าบิดเบี้ยว ก้าวพรวดเดียวประชิดตัวน้องสาวแล้วเงื้อมือขึ้น หมายตบหน้าให้คว่ำเหมือนที่เคยทำกับทาสในเรือนอยู่เป็นนิตย์ แม้ว่าสุดท้ายจะยั้งมือไว้ได้ทัน ร่างบอบบางก็ผละเสียหลักล้มลงกับพื้น สายตาที่จ้องตอบเปิดเผยหมดสิ้นว่าแท้จริงแล้วเด็กสาวหวาดกลัวเพียงใด แต่ที่ชั้ดยิ่งกว่าคือความเสียใจที่สะท้อนออกมา แม้ขอบตาแห้งผาก ริมฝีปากแหม่นสนิทไร้เสียงสะอื้นไห้

ผู้เป็นพี่ลดมือลง ยังคงจูนเฉียว “เห็นแก่พ่อแม่ดอก เอ็งถึงได้ขึ้นเสียงสั่งสอนข้าได้ รีบไปซะ!”

ชวลาพยักหน้า แต่เป็นการพยักหน้าให้บ่าวรับใช้ปล่อยทาสผู้โชคร้ายก่อนจะพุงตัวลุกขึ้นเดินจากไป

ภาพแม่ นายของบ้านเดินลงจากเรือนใหญ่แล้วลัดเลาะสวนด้านหลังหายไปในความมืดนั้น พวกบ่าวไพร่ในเรือนเห็นกันจนชินตาเสียแล้ว ทุกคนต่างคิดถึงวันเวลาที่พระยารัตนาธิปกและคุณหญิงดวงมัลย์ยังมีชีวิตอยู่ จนบางครั้งบ่าวเก่าแก่ถึงขั้นต้องกอดกันนอนร้องไห้

“พี่ว้า”

ละอองน้ำจุ่มมือที่ชานกระไดเรือนเล็กท้ายสวน เห็นชวาลาทือตะเกียงเดินมาก็ดีใจ “พี่ว้ามาแล้ว พี่ว้ามาแล้ว!”

จากนั้นเสียงขานว่า ‘พี่ว้ามาแล้ว’ ก็ดังเจี๊ยวจ๊าว พร้อมกับที่ร่างเล็กจ้อยของเด็กหญิงวัยไล่เลี่ยกันไม่เกินสิบปีสี่คนวิ่งมาหา แต่ละคนนุ่งผ้าแถบ หน้าตาสะอาดสะอ้าน ไว้ผมจุก ผมแกละ ผมเปีย มัดผมด้วยผ้าแดงผืนใหม่ บ่งบอกความเอาใจใส่ของคนดูแลได้เป็นอย่างดี ต่างกรูกันเข้ามามะรุมมະตุ้ม ‘พี่ว้า’ กันซุกมุ่นไปหมด

ร่างบางย่อตัวลงกอดเด็กๆ สุดลมหายใจเข้าลึกครั้งหนึ่งแล้วจึงพาขึ้นเรือนไปด้วยกัน ซึ่งเรือนไม้หลังเล็กนี้ก็เล็กสมชื่อ มีเพียงชานเรือน ห้องครัว และห้องนอนเดียวเท่านั้น

“แม่นาย รับประทานเย็นเลยไหมเจ้าคะ”

หญิงสาวท่าทางสุภาพแต่งกายเรียบง่ายคนหนึ่งคลานเข้าเข้ามาหา เธอคือแม่สายหยุด ลูกสาวของทาสในเรือนที่ขอติดตามชวาลามาอยู่ที่นั่นนั่นเอง อายุมากกว่าผู้เป็นนายแค่สองปี แต่ใบหน้าเต็มไปด้วยริ้วรอยความหมองเศร้าที่ลบอย่างไรก็ลบไม่ออก

“อ้าว นี่เด็กๆ ยังมีได้กินกันเลยหรือ วันหน้าหากฉันกลับช้า พี่สายพาน้องๆ กินกันก่อนได้เลยนะจ๊ะ”

“เจ้าคะ” สายหยุดรับคำไปอย่างนั้นเอง พวกเธอไม่เคยมีใครยอมกินข้าวโดยไม่มี ‘พี่ว้า’

วันนี้ก็เหมือนเช่นทุกวันที่ทุกคนมานั่งกินข้าวกันในห้องครัว ชวาลากับสายหยุดช่วยกันดูเด็กหญิงสรว้อย พิฑูล และกระถินกินข้าวไม่ให้หกเลอะเทอะ ส่วนพวกโตแล้วอย่างละอองกับจำป่านั่งกินไปเล่นไปอยู่อีกทาง

หลังจากนั้นพวกเธอก็จะนั่งทำงานเล็กๆ น้อยๆ ที่ชานเรือน ไม่นานนัก

ก็ล้างหน้า บ้วนปาก เข้านอน

ชวลาคิดเสมอว่าเธอโชคดีที่เด็กๆ พวกนี้เลี้ยงง่ายนัก เรือนเล็กไม่ใคร่สะดวกสบาย แต่เด็กน้อยกลับกินง่าย หลับง่าย ไม่อแง ทุกครั้งที่เจอเรื่องทุกข์ใจ รอยยิ้มของน้องๆ ก็เป็นเสมือนกำลังใจให้อยากตื่นขึ้นมาในวันรุ่งขึ้นอีกครั้ง

ครึ่งปีก่อนเธอตัดสินใจเอาเครื่องประดับของตัวเองไปขาย ได้เงินมาสร้างเรือนเล็กหลังนี้ เพราะทนพฤติกรรมน่าอดสูของพี่ชายและสหายที่รังแต่จะคอยแหะโลมอยู่ทุกวันไม่ไหว แล้วสุดท้ายก็พาเด็กหญิงลูกๆ ของบ่าวในเรือนมาด้วย ให้ไกลจากสภาพแวดล้อมแยๆ อย่างน้อยก็ไม่ต้องเห็นพ่อถูกโบยหรือเฆี่ยนอยู่ย่ำยิตกกลางคืนที่ไม่ต้องหวาดผวาเสียงโหวกเหวกโวยวายหรือเสียงร่วมรักที่ตั้งอย่างหน้าไม่อายอีก

และอย่างน้อยพอได้ชื่อว่าเป็นบ่าวของชวลา หมั้นนรไชยก็ดูเหมือนจะเกรงใจอยู่บ้าง บางทีเธออาจเลี้ยงเด็กๆ จนโตพอแล้วหาทางส่งไปอยู่ข้างนอกได้สำเร็จ

นั่นห่างไกลราวกับความฝัน เพราะแม่แต่ตัวเธอเองยังไม่รู้เลยว่าวันพรุ่งนี้จะเป็นอย่างไร

ดึกสงัด ทุกชีวิตในเรือนเล็กกำลังหลับสนิท

“น้องวา น้องวา!”

เสียงเรียกจากหน้าเรือนปลุกให้เจ้าของชื่อลิมดา ผุดลุกขึ้นมาในความมืด

“น้องวา น้องวาอยู่ไหน ปล่อยก! พวกมึงกล้าตีเยี่ยงไรมาจับ ปล่อยก อ้ายพวกไพร่!”

สายหยุดตื่นตามมาเป็นคนที่สอง ชาลามองไปหน้าเผือดสีนั้นแล้วสงสารจับใจ เสียงนี้เป็นหมื่นนรไชยไม่ผิดแน่ เขามาหาเธอโดยตรง ไม้ฝ่าเรือนบางๆ เหล่านี้ป้องกันอะไรไม่ได้เลยถ้าคนอย่างเขาเกิดบ้าขึ้นมา

“อย่าออกไปเลยเจ้าคะ” สายหยุดคว่ำมือเด็กสาวเอาไว้แน่น

“ซู่! พี่ช่วยดูเด็กๆ ให้ฉันทนอยเถิด” ชวลาตบหลังมืออีกฝ่ายเบาๆ “พี่ไชยมิเคยมาที่นี่ ครั้งนี้คงแค่มาเท่านั้น แต่ฉันต้องออกไปก่อนที่เขาจักพังเข้ามา”

แล้วหมื่นวรไชยก็เมาละเทะจริงๆ ตามคาด กลิ่นสุราฉุนจัด ยืนแทบไม่อยู่ แต่มีเรียวแรงแมศาคชชนิดที่ว่าบ่าวผู้ชายสามคนพยายามจับยังจุดไว้ไม่ได้ พอเห็นชวาลาชายหนุ่มก็ฉีกยิ้มนำสะอิดสะเอียน

“ว่าไงเล่า น้องวา พี่มาตามกลับเรือนเราไง”

ชวาลายืนหลังชิตประตู่ บัญไปให้บ่าวชายรีบไปตามคนมาเพิ่ม ถอนหายใจเฮือก ไม่ตอบว่าอะไร

“มึงนะถือดี หยิ่งจองหอง กล้าสร้างเรือนอยู่คนเดียว คิดว่ากูยอมแล้ว จักทำอะไรก็ได้รีไร” พุดไปที่ชี้หน้าเด็กสาวไปด้วย “ที่ผ่านมากูละวันมึงเพราะ เห็นว่ามึงเป็นน้องสาว ออยากให้บ่าวมันเคารพ แต่วันนี้นมึงกลับ...ดูถูกกู เห็นอาย พันแสงมันดีกว่ากู”

ชวาลาไม่ยอมยกฟังอีกต่อไป แต่ต้องยืนขวางประตู่ไว้จึงทำได้แค่กำหมัดแน่น มองไปทางอื่น

“หน้ากูมึงยังมีกล้ามอง ทำไม รักมันั้นรี มึงคบซู้กับมันไซ้ใหม่ ตอบบกู ซี้วะ!”

ซักเริ่มเลอะเทอะ ถึงรู้ว่าป่วยการจะอธิบายอะไรกับคนเมา ชวาลาก็ยังพยายามตอบกลับอย่างใจเย็น

“ฉันมิรู้จักคนชื่อพันแสง พี่กลับเรือนไปเสียเถิด”

“อ้อ มึงโกหกกูรี” ชายหนุ่มสะบัดตัวหลุดจากการเกาะกุม ย่ำเท้าโครมครามขึ้นมาบนเรือน ตรงเข้ากระซอกเด็กสาวมาเขย่าจนหัวลั่นหัวคลอน

“ได้! ในเมื่อมึงกล้าเป็นซู้กับมัน ก็อย่าคิดว่ากูมีกล้าทำอะไรเด็กที่มึงเลี้ยงไว้ก็แล้วกัน”

“พี่ไชย! อย่างนะ!”

ร่างบางถูกเหวี่ยงล้มกระแทกพื้น หมื่นวรไชยถีบประตู่เปิดฝาง เสียงกรีดร้องหวาดผวาดังจากข้างในห้องนอน บ่าวผู้ชายเข้ามาคลุ้มคลั่งช่วยพยุงแม่ยายของตนก่อน ทำเอาชวาลาร้อนใจเป็นห่วงเด็กๆ จนน้ำตาริน

“มิต้องห่วงฉัน ไปเอาเขาออกมา!”

ทว่าสายไปเสียแล้ว ชายหนุ่มที่กำลังอาละวาดคว้าข้อมือละออดได้ก็ลากร่างเล็กถูถูถ่วงออกมาอย่างไม่ปราณี เด็กหญิงร้องไห้เสียขวัญ ชวาลาตกตะลึง

อยู่ชั่วชีวิตใจก็รีบเข้าไปในครัว หยิบครกออกมาได้ก็ยกพาดสะเปะสะปะลงไปบน
ตัวพี่ชายด้วยเร็วแรงทั้งหมดที่มี

เฝียะ!

เด็กสาวถูกเขาดบหน้าอย่างจังก็ปล่อยครกหลุดมือ เจ็บแทบสิ้นสติ

“ช่วยด้วย ช่วยข้าด้วย พี่วา พี่วา!” ละออทั้งร้องทั้งดิ้น แต่ก็ถูกอุ้มขึ้น
มาจนได้

สถานการณ์แย่มากยิ่งขีดสุด จับพลันหันเองสายหยุดก็โถมตัวเข้ามาถอด
รัดเอวหมิ่นนรไชยไว้แน่น ซุกหน้าลงกับบ่าเขาพาดอ้อนวอนเสียงลั่นเครือ

“ท่านหมิ่นปล่อยละอเถิดเจ้าคะ คินนี่ให้สายหยุดอยู่กับท่านเองนะ
เจ้าคะ”

หญิงสาวค่อยๆ เข้าไปแทรกกลางระหว่างละอกับหมิ่นนรไชย อิงแอบ
เข้ากับอ้อมแขนเขาจนคนเมายอมปล่อยร่างเล็กของเด็กหญิงลงกับพื้นแล้วหัน
มาโอบกอดเธอแทน ถึงเนื้อตัวจะพอมมีแต่กระดูก ไม่สมส่วนนัก แต่อย่างไรก็
มีส่วนเว้าส่วนโค้งชวนให้สัมผัสมากกว่าแน่ ดูเหมือนนี่จะเป็นข้อแลกเปลี่ยนที่
น่าพอใจ ทำให้คนเมาสงบลง ลืมชวลาไปและเริ่มหันมาสนใจทำอย่างอื่นแทน

“พี่สาย...” ชวลาพยายามข่มความเจ็บปวดเปล่งเสียงออกมา คับแค้น
ใจจนตัวสั่น เธอน่าจะหยิบมีด ไม่ใช่ครก “พี่...พี่มีจำเป็นต้องทำแบบนี้ พวกเอ็ง
มาเอาตัวท่านหมิ่นออกไป เร็ว!”

ปรากฏว่าต้องใช้คนถึงสี่คนจึงจะพาตัวหมิ่นนรไชยออกไปได้ โดย
สายหยุดยังต้องเป็นคนพุงให้ชายหนุ่มโอบบ่าใกล้ขีด หญิงสาวยิ้มแสบคร่ำ
ยามบอก

“มิเป็นไรดอกเจ้าคะเมื่อนาย สายหยุดเคยรับใช้นายท่านมาแล้ว”

ชวลาอ้าปากจะคำน สายหยุดเอาแต่ส่ายหน้า ทั้งสองต่างสบตากัน ใน
ตามีหยดน้ำเอ่อคลอ รู้ดีว่าถ้าไม่ใช่ด้วยวิธีนี้คงยากที่จะให้เด็กๆ รอดพ้นคินนี่
ไปได้ ละออแอบอยู่ข้างหลังจับมือชวลาไว้แน่น ร้องให้สะอึกสะอื้น เด็กสาว
ต้องรวบรวมแรงใจทั้งหมดฝืนยืนหนึ่งส่งคนทั้งหมดไปจนสุดสายตา ในห้วงแว่ว
เสียงชวนคลั่นไส้ของพวงลูกปัดกลวงบรรจุนรายที่กลิ้งกระทบขณะก้าวเดินจาก
ของลับของพี่ชาย แต่ก่อนเธอไม่เคยรู้ว่ามันคืออะไร จนกระทั่งได้ยืนเข้ากับ

สหายโธ้อวดกันเรื่อง 'ของสวยของงาม' ที่นิยมฟังกันในหมู่คนมั่งมี ด้วยความ
เชื่อว่าตาจะทำให้สตรีมีความสุข

“ฝากนั่งละออดมันด้วยนะเจ้าคะ”

นาที่นั่นชาวลาอยากปิดหน้าต่างตัวลงร้องไห้ให้สาแก่ใจ แต่เมื่อน้องๆ เดิน
ปาดน้ำตาบ่อยๆ เข้ามารุมกอด เด็กสาวก็ตั้งสติได้

“ละออด พี่ขออุหน้อย” เธอพลิกแขนเด็กหญิงไปมาในแสงจันทร์สลัว
“เจ็บตรงไหนบ้างฤไม่”

พอละออดสายหน้า ชาวลาที่ตั้งตัวเข้ามากอด ลูบหัวเล็กๆ ซ้ำๆ

“ดีแล้ว เก่งมาก มา...เด็กๆ มาช่วยพี่เก็บของ เราจักไปจากที่นี่กัน”

๒

หนี

เสียงเด็กเล่นกันดังมาจากบ้านสวนริมคลองอันร่มรื่น เต็มไปด้วยต้นไม้นานาชนิดเขียวขจี ชาวลาพาน้องๆ มาขออยู่กับนางม้วน แม่ค้าขายผลไม้ ซึ่งรู้จักกันที่ย่านป่าถ่านได้หนึ่งสัปดาห์แล้ว ทว่าเหตุการณ์ในคืนสุดท้ายที่เรือนเก่ายังติดอยู่ในใจ ทำให้เด็กสาวสีหน้าหม่นหมอง จนแม้แต่นางม้วนซึ่งปกติเป็นคนอารมณ์ดียิ้มไม่ออกตามไปด้วย

“ข้าบอกเอ็งแล้วว่าอยู่กับข้าที่นี่ก็ได้ มิต้องถ่อไปถึงพิษณุโลกดอก” นางม้วนเห็นชาวลาสะพายย่ามไว้ที่ป่าข้างหนึ่งแล้ว แต่ยังเขย่งเท้ามองเข้าไปด้านในสวนอยู่นั่นก็สิ้นศรัทธา

“ลำพังเงินกับผ้าแพรที่เอ็งให้ไว้ก็พอเลี้ยงพวกมันจนโตมีลูกเต้าได้แล้วละ อีตัวเล็กตัวน้อยพวกนี้มันจกกินกระไรกันมาก ผลหมากรากไม้ข้าก็ออกเต็มสวนไป กลับเข้าบ้านกินข้าวกันเถอะ เอ็งด้วย นังละอ”

“มิได้ดอกจะป้าม้วน” ชาวลาขึ้นตัวไว้ ยืนอยู่ที่เดิมตรงถนนข้างบ้านโดยมีละออมองหน้าทั้งสองคนสลับกันไปมา “ป้าม้วนช่วยฉันไว้ครั้งนี้ก็นับว่ามากแล้ว จักให้อยู่ที่นั่นตลอดไปเลยมิได้จริงๆ จะ อีทุกอย่างฉันอยากจัดการเรื่องพี่ชายให้เรียบร้อย คุณลุงที่พิษณุโลกเท่านั้นจึงจักช่วยฉันได้”

“เรื่องที่เอ็งตั้งใจมันใหญ่เกินตัวนัก” นางม้วนอยากรู้อะไรของเด็กสาวแรงๆ ลักที่ “เอ็งเป็นผู้หญิง ไม่มีผู้ชายคุมกะลาหัวยังพอว่า นี่อะไร ยังจักหาทางขึ้นโรงขึ้นศาลไปแบ่งทรัพย์สินกับเขานัก พี่ชายเอ็งต่อให้เป็นคนเยี่ยงไรเขาก็เป็นถึงท่านหมื่น เอ็งจักเอาอะไรไปสู้เขาสิ”

“จ๊ะ ป้าพูดถูกทุกอย่าง ฉันถึงต้องไปพิษณุโลกอย่างไรเล่า” ชาวลาบรับเอาง่ายดายเช่นนั้นเลย

“อ๊วย! ข้าอกอเ็นจักแตก พุดกับเอ็งเท่าไรมิเห็นรู้เรื่อง พิษณุโลกใช่ว่าอยู่ท้ายคั่งน้ำนี้เสียเมื่อไร” นางม้วนฮึดฮัดขัดใจนัก เกลี่ยกล่อมกันมาตั้งแต่เมื่อวานไม่นำพา วันนี้นี้คงได้ผลเหมือนเดิม “แล้วนี่เอ็งจักไปเยี่ยงไรเล่า ระวังตัวด้วยหนา รู้ข่าวอายเสียพรายมันฤไม่”

แวตาดูเด็กสาวสั้นไหวไปวูบหนึ่ง แต่สุดท้ายก็ส่ายหน้า หญิงวัยกลางคนฮึดฮัดขัดใจที่อีกฝ่ายเป็นแม่ค้าแต่ดันตกข่าว ไม่สมกับอยู่ตลาดเอาเสียเลย

“ก็อายเสียพราย อ้ายมหาโจรที่ทางการเขาเพิ่งจับตัวได้เมื่อวานขึ้นนั้นนะซี ใครก็ว่าวิฆาน์ร้ายเหลือ ถึงขั้นต้องเชิญพระครูสี่คนมาเผ่าคุก วันนั้นเขาจักเอามันออกมาตัดสินโทษที่กรมพระนครบาล เตียวคงได้ฆ่าประจานกันละ อีเยื่อนมันชวนไปดูข้ายังมิกกล้าไปเลย”

“อ้อ” ชาวลาบรับคำสั่งๆ ราวกับคิดไม่ออกว่าเกี่ยวกับตัวเองอย่างไร “จ๊ะ”

นางม้วนปดหัวกับคำว่า ‘จ๊ะ’ นั้นมาก “วันนี้ชาวบ้านชาวช่องเขาถึงได้อยู่แต่ในเรือนกันนะซี เขากลัวเสียพรายแผลงฤทธิ์ หรือไม่ว่าพวกโจรลูกน้องมันมาแก้แค้น แล้วนี่เอ็งยังจักตั้งทำไปพิษณุโลกอีก ข้าก็มีธุระจักพุดเยี่ยงไรแล้ว”

“ฉันคงมีดวงตกขนาดนั้นดอกจ๊ะ”

“ซิชะ! ดูพุดเข้า ถูกเขาตีมาปากบวมขนาดนี้ยังมีเรียกดวงอับอีกฤ”

ชาวลาบยิ้ม แก้มยังมีรอยข้ำเป็นวงใหญ่ เธอชอบคุณนางม้วนที่เป็นห่วงแล้วสุดท้ายก็ออกมาจากบ้านจนได้อยู่ดี

เด็กสาวไม่อยากรังโรไปมากกว่านี้ แม่นางม้วนไม่ใช่คนปากมาก แต่ความลับเรื่องเด็กๆ คงเก็บไว้ได้ไม่นาน เมื่อใดที่หมื่นวรไชยรู้เรื่องเข้า พวกเธอไม่มีทางได้อยู่อย่างสงบสุขแน่ ชาวลาบรู้นิสัยพี่ชายตัวเองดีว่าคนอย่างเขาต้องเจอคนที่มีความสามารถกว่าเท่านั้นถึงจะหายกร่าง คราวนี้เธอตั้งใจเอาคืนให้แตกหัก

และถ้าผลิผลามใจร้อนทำคนเดียวอาจไม่สำเร็จ

อีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ซวลาหลับไม่ลงเลยสักคืนคือสายหยุด เธอไม่รู้ว่
ตอนนี้หญิงสาวมีชะตากรรมเช่นไรบ้างหลังออกมาจากเรือนคีนั้น เดิมทีสายหยุด
ไม่ใช่ทาสที่โดดเด่นจนนายไชยเรียกหา แต่หากเขารู้ว่เธอพาเด็กๆ หนีออกมา
แล้ว ทาสสาวคงไม่พ้นกลายเป็นแพะรับบาป ถูกทรมานทั้งกายและใจ ไร้ทางสู้

“พี่ว่” ละออเรียก “พิษณุโลกนี่ไกลมากเลยใช่ไหม”

เสียงน้องถามตึงซวลาหหลุดจากภวังค์ กะพริบตาถี่ๆ

“มีไกลดอก” เธอตอบทั้งที่ไม่เคยไป “แล้วเจ้ายังจำคำพี่ได้ดีใช่ฤาไม่”

“จำได้จ้ะพี่”

“นั่นละจ้ะ มีไกลดอก”

ทั้งคู่เดินเท้าตั้งแต่ย่ำรุ่งจนไปฟ้าสว่างที่ตลาดหัวรอ ซึ่งเป็นลานดินขนาด
ใหญ่ เป็นจุดให้เกวียนบรรทุกสินค้าต่างเมืองข้ามมายังเกาะพระนครได้เพียงแห่ง
เดียวของกรุงศรีอยุธยา จึงมีเกวียนหลังน้อยใหญ่มาแวะพักและแลกเปลี่ยน
สินค้าก่อนไปต่อกันเนื่องแน่น

ซวลาหเคยมาที่นี่บ่อยครั้งตามประสาแม่ค้าคนกลางที่ต้องเสาะหาของดี
ต่างถิ่นไปขายต่อ เธอจึงฟังภาษาที่มีทั้งคำและสำเนียงแตกต่างกันของแต่ละ
ท้องถิ่นได้เกือบหมด เด็กสาวเดินวนเวียนดูลักษณะพ่อค้าแต่ละรายอยู่นานเพื่อ
เลือกคนที่ทำทางดี จากนั้นก็แอบฟังบทสนทนาทีละคน จนกระทั่งเกือบบ่ย
ถึงหาพ่อค้าหน้าตาชื่อตรงได้คนหนึ่งที่น่าเ็นใจว่าจะขนแบ่งหอม น้าอบ ฐูปกระแจ
เดินทางกลับไปพิษณุโลกเพื่อรับของป่ามาขายใหม่

เด็กสาวกำลังจะเข้าไปขอติดตามคณะเดินทาง ทันใดนั้นเองหางตาก็
เหลือบไปเห็นชายหนุ่มร่างสะอึดสองสวมชุดผ้าไหมแพรหัวเราะเสียงดังอยู่กับ
พวกกำนันตลาด

นั่นมันพี่ไชย!

ไม่น่าเชื่อว่าเขาจะมาอยู่ที่นี้เวลานี้!

เธอคงดวงอัปจริงๆ อย่างที่นางม้วนว่ เพราะปกติแล้วหมื่นวรไชยซึ่ง
เป็นหมื่นขนอนจะรับหน้าที่คุมพวกไพร่นายขนอน นายด่าน เก็บหัวเบี้ยจาก
พ่อค้าแม่ค้า ตรวจตราสินค้าและผู้คนที่สัญจรผ่านไปมาเพียงเดือนละสิบห้าวัน

เท่านั้น นั่นคืองานของเขาที่ไม่เคยทำเลย เหตุไฉนวันนี้จึงนึกขยับ ออกมาขึ้น ตากแดดตากลมได้เล่า

อีกอย่างด่านขนอนที่เขาประจำอยู่นั้นไม่ใช่ที่นี้ด้วยซ้ำ ถ้ามาทักทายสหาย ก็มาได้ถูกที่ถูกเวลาเสียจริง

ชวาลาคิดหนัก เพราะถ้าเธอกับละออขอติดคณะพ่อค้าไปอย่างเปิดเผย ก็จำเป็นต้องแสดงตัวเมื่อผ่านด่านก่อนออกจากตลาดหัวรอ และจะกลายเป็นว่าจู่ๆ พวกเธอเดินไปให้เขาจับได้เอาเฉยๆ

แต่ถ้าไม่ไป ครึ่งหน้าก็ไม่ว่าจะมีเกวียนจากพิษณุโลกมาให้พบอีกหรือไม่ และการหาทางออกไปจากตลาดโดยไม่ให้หมื่นวรไชยพบนั้นก็เสี่ยงพอกัน

เด็กสาวมิ้มปาก ใช้ความคิดอยู่ครู่หนึ่งก็จูงมือละออที่ยืนตัวสั่นวิ่งไปทางท้ายเกวียนแทน

“มันมาทำไมวะ”

กำนันตลาดถามนายด่านพลางบึ้งไปทางพ่อหมื่นเจ้าสำอางที่เดิน เตรีตเตรายิ้มหน้าว่าคาถาอยู่นั่น หลังจากทักทายกันเสร็จเขาก็ไม่มีเรื่องจะพูดต่อ หรือว่ากันตามตรงคือไม่อยากเสวนาด้วย จึงเดินมาคุ่มงานอีกทางแทน ในบรรดาขุนด่านต่างรัฐก็ว่าหมื่นวรไชยวันๆ ไม่เคยทำงานทำการ พวกที่คบด้วย จึงมีแต่คนหนุ่มเสเพลเท่านั้น

“มีรู้แน่ชัดขอรับ แต่เห็นว่ามาถามหาคนอยู่” นายด่านกระซิบกระซาบ “เป็นผู้หญิง สาวๆ หน่อย ผมยาวผิวพรรณดีขอรับ”

“ใคร เมียมันถา”

“เมียเขาเยอะนักขอรับ กระผมจำมิได้ดอก”

“เออ งั้นก็ช่างหัวมันเถิด” กำนันตลาดว่า “มิต้องไปช่วย ให้มันดูเอง”

หมื่นวรไชยยืนข้างด่านขนอนอยู่นานสองนาน พอไร้แว่พบาก็เริ่ม หงุดหงิด อាកาลิ่งโลดตอนเข้าหลังจากได้รับข่าวดีเริ่มจางหายกลายเป็นความ กระวนกระวาย

เพราะหากวันนี้ไม่ได้ตัวชวาลา จากที่เขาอุตส่าห์ออกตัวรับปากหลวง บวรทัต ขุนนางใหญ่ไว้มันเหมาะหวังจะได้ขจัดหนามยอกอกหลายทางไปพร้อม

กัน นี่ก็คงกลายเป็นงานยาก เลี้ยงโดนกุดหัวแทนไปเสีย

ใครจะรู้ว่าการจับตัวเสือพรายมหาโจรได้เมื่อหลายวันก่อนจะทำให้ทุกอย่างประจวบเหมาะให้เขาทำลายศัตรูสองคนได้ในคราวเดียว

เรื่องนี้เป็นข่าวใหญ่ในพระนคร หลวงบรรทัดผู้เป็นหัวหน้ากองตระเวนนครบาลรักษาพระนคร^๓ได้รับความดีความชอบมหาศาลหลังจากปราบชุมโจรได้ ถึงแม้จะไม่มากเท่าพั้งแสงหรือขุนสุริยนหัสดีที่เพิ่งปราบกบฏเมืองจันทน์ไปในเวลาไล่เลี่ยกัน แต่ข้าราชการฝ่ายทหารทุกคนต่างรู้ว่าเสือพรายผู้นี้ต้องใช้เวลาดตามจับกันหลายปีและรับมือได้ยากยิ่ง เพราะมันมี 'อวิชชาต้องห้าม' ติดตัวซึ่งไม่มีใครบอกได้ว่าแท้จริงแล้วศาสตร์มีดลี้กลับนี้เป็นอย่างไรกันแน่

หรือถ้าจะพูดให้ถูกก็คือ ไม่เคยมีใครเหลืรอดกลับมาเล่าให้ฟังมากกว่าตั้งนั้นเมื่อหลวงบรรทัดจับตัวเสือพรายได้ เขาขอมเป็นผู้เดียวที่ล่วงรู้ความลับนี้ และนายไชยเป็นหนึ่งในลูกน้องคนสนิทเนื่องจากมีรสนิยมเที่ยวผู้หญิงเหมือนกัน จึงได้ฟังความพิสดารของมันมาบ้าง

อ่านใจคนทะเลอุปรูปร่าง โจมตีพิฆาตฉากจกรรจจ์ คุ้มครองแคล้วคลาด บัดเป่าหลักหนี สบประชันปลุกเสกคุมผี คงกระพันชาตรี ฟันชีพชุกวิญญูญาณ

อาคมเหล่านี้ล้วนรวมอยู่ในอวิชชา 'อาถรรพเวท'

และเพราะเป็นวิชาประจำกายของกบฏท้าวภาพเนตรที่หวังโค่นอำนาจราชวงศ์ปัจจุบันเมื่อห้าสิบปีก่อน ถึงไม่สำเร็จ แต่ก็ทำให้อาถรรพเวทถูกบัญญัติเป็นอวิชชาต้องห้าม ใครใช้ใครก็มีโทษประหารสถานเดียว

'แล้วอวิชชาของอ้ายเสือพรายกับอ้ายพั้งแสงมันยังคล้ายกันอยู่หลายส่วน'

หลวงบรรทัดตั้งข้อสังเกต เขาเองก็เป็นผู้หนึ่งที่ไม่พอใจออกขุนหนุ่มรุ่นลูกเท่าไรนักจากสาเหตุหลายประการ

'จากที่อ้ายพวกนั้นมันบอกก่อนตาย กระไรที่อ้ายเสือพรายทำได้ อ้าย

^๓ กองตระเวนนครบาล แบ่งออกเป็นกองซ้ายและกองขวา มีหน้าที่ลาดตระเวนดูแลความสงบเรียบร้อยภายในพระนครและรายงานคดีมหันตโทษแก่ศาลหลวง ทำหน้าที่คล้ายตำรวจในปัจจุบัน

พันแสงก็เหมือนจ๊กทำได้เช่นกัน'

บรรดานักฆ่าจากทั่วทุกสารทิศที่ถูกส่งไปหาออกขุนหนุ่มล้วนไม่ตายดี หลวงบวรทัตเอาชีวิตพันแสงไม่ได้ก็ได้แต่เค้นเอาความทรงจำก่อนตายของคนเหล่านั้นมารวบรวมไว้ ด้วยความที่มีวิชาเหมือนกัน ทำให้เมื่อพบกับเสือพรายก็สามารถปะติดปะต่อเรื่องราวได้ทันที

'แต่ครานี้ที่อายเสือพรายถูกจับได้ แท้จริงแล้วเพราะมันเองที่อ่อนแอลงอย่างกับโดนของเข้าตัว'

คนของหลวงบวรทัตตามซุ่มโจรสลัดพรายอยู่สองปี มีเพียงสิ่งเดียวที่เปลี่ยนแปลงเพิ่มเติมคือผู้หญิงชื่ออุ้นเรือน

'ตอนถูกจับมันได้ คุณก็รู้ว่ามันห่วงนางคนนี้'

คุณหลวงสูงศักดิ์นึกถึงใบหน้าจืดชืดของหญิงชาวบ้านแสนธรรมดาแล้วนึกขึ้น ในสายตาเขานางไม่เห็นมีเสน่ห์ตรงไหน

'อวิชชาส่วนมากมีข้อห้ามอยู่ไม่กี่ข้อ แต่ถ้าฝ่าฝืนเข้าแล้วมีโทษสถานเดียวคือของย่อนเข้าตัวถึงตาย บ้างห้ามโกหก บ้างห้ามตัดผม หากอายเสือพรายมีอวิชชาต้องรักษาพรหมจรรย์ห้ามยุ่งกับผู้หญิงละก็ มิแปลกที่มันจ๊กถึงที่ตาย'

และข้อสันนิษฐานก็ได้รับการยืนยันตอนรุ่งสางวันนั้นนี่เอง เมื่อพวกโจรที่จับมาได้พร้อมกันถูกตัดตีสินประหารชีวิตด้วยการเคียน้ำมันให้เดือดราดศีรษะทันทีที่แม่อุ้นเรือนสิ้นใจ เสือพรายซึ่งถูกคุมขังอยู่ที่พื้นวิชาได้อย่างน่าอัศจรรย์

มันสะเดาะไซ้ตรวนทั้งห้าที่มีดคอ มือ เท้า หลบหนีออกจากคุกหลวงไปได้ง่ายตาย ทำให้หลวงบวรทัตเดือดดาลแทบคุมสติไม่อยู่ แต่ในอารมณ์โกรธแค่นั้น ออกหลวงมากเล่ห์ยังสามารถคิดได้ว่าเรื่องนี้ช่างน่าสนใจเหลือเกินแน่นอนว่าเขาไม่ลืมคู่ปรับคนสำคัญ ขุนสุรียนหัสดี

'มึงไปหาผู้หญิงสักคนให้อายพันแสง'

หมื่นวรไชยถนัดเรื่องพรรคนี้ที่สุดแล้ว ดังนั้นจึงไม่มีใครทักท้วงเมื่อเขาเสนอตัวรับงานและกลับเรือนมาถามหาขวาลาเป็นครั้งแรกในรอบสี่ปาดำ

ชายหนุ่มถึงเพิ่งรู้ว่าน้องสาวหายตัวไปจากบ้าน หลังจากเขียนข่าวไพร่ในเรือนที่ไม่ยอมรายงานเรื่องนี้จนหน้าใจแล้วก็แต่งตัวออกมาตระเวนตามหา จนได้ความว่ามีคนเห็นแม่หญิงขวาลากับละออเดินไปตลาดหัวรอแต่เขาก็รีบมาดัก

รอ แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่พบ

“ไปไหนของมันวะนี่”

แดดยามเที่ยงเริ่มร้อนจัด เหงื่อไหลโชกกายส่งกลิ่นเหม็นปรี้ยว หมิ่น
วรไชยหน้าบูดบึ้ง พวกทาสที่มาด้วยพากันคุกเข่าก้มหน้า เกวียนลिनค้ำผ่านด่าน
ขนอนไปหลังแล้วหลังเล่า รวากับว่าชาวลาเดินเข้ามาในตลาดแล้วหายไปเฉยๆ

“เฮ้ย! มึงนะ หยุดก่อน” ชายหนุ่มตะโกนเมื่อได้กลิ่นหอมกรุ่นแบบเดียวกับ
กลิ่นกายสตรีจากเกวียนหลังที่เพิ่งผ่านไป เขาใช้อำนาจหมิ่นขนอนเข้า
ตรวจลिनค้ำโน้นทันที

พ่อค้าตกใจ รีบเข้ามาเปิดฝากระบุงใบหนึ่งให้ดูมือไม้สั้น

“เป็นแป้งหอมขอรับ นายท่าน”

หมิ่นวรไชยชักสีหน้าเหยียดหยาม ที่จริงเขาแค่ต้องการระบายอารมณ์
เท่านั้น

“เออ! มึงไปได้”

เกวียนเก่าๆ จึงแล่นไปเรื่อยๆ รุ่งท้ายขบวนต่อไปตามทาง ห่างจากความ
คึกคักจอแจจนลับสายตาไปในที่สุด

ภายในเกวียนที่บรรทุกแป้งหอมและน้ำอบไว้เต็ม ชาวลาซึ่งซ่อนอยู่
หลังกระบุงด้านในสุดนั่งก้มหัวงอตัวอืดอาดเหลือประมาณ อาศัยแถมหน้าหายใจ
ผ่านช่องว่างเล็กๆ บนผนังเกวียน เพ่งมองทิวทัศน์ข้างนอกที่เปลี่ยนไปตามทาง
ด้วยใจระทึก

ละออถูกพาไปซ่อนตัวในเกวียนอีกหลังกลางขบวน ส่วนตัวเธอหลบเข้า
เกวียนหลังนี้ได้ไม่นานที่สุดท้ายพอดี และคงต้องอยู่ในสภาพนี้ไปอีกหนึ่งหรือ
สองวันกว่าจะถึงชุมทางบ้านเกาะขาด ซึ่งเป็นทางผ่านที่ขบวนเกวียนเดินทางไป
พิษณุโลกทุกหลังจะแวะพัก และเป็นที่นี่ที่ชาวลานัดพบกับนางเขียวเอาไว้

เด็กสาวไม่คิดเดินทางไกลเป็นเดือนกับคนแปลกหน้าอยู่แล้ว รู้ตัวดีว่า
เป็นผู้หญิงมากับเด็กจะถูกเขารังแกได้ง่ายแค่ไหน ที่ขอติดขบวนเกวียนพวกนี้มา
ก็เพราะไม่มีทางเลือก ได้แต่หวังว่าทุกอย่างจะราบรื่นเท่านั้น

หนทางยังอีกไกลนัก ขอคุณพระคุณเจ้าช่วยขจัดโทษภัยให้ลูกและออ

รอดพ้นอันตรายด้วยเถิด

ภาวานาในใจจบไปไม่ทันไร ชาวลาภก็เห็นว่าเกวียนของตนแล่นเบี่ยงเส้นทางออกจากเกวียนหลังอื่นในขบวน แยกจากเกวียนของละออ บ่ายหน้าสู่ถนนแคบๆ เข้าป่าไผ่ไปโดยไม่มีใครคัดค้าน

คราวนี้แย่แล้ว แย่แล้วจริงๆ!

ปลายทางของเกวียนหลังนี้เป็นที่ใดไม่อาจคาดเดาได้ แม้อยากหุนหันลงจากเกวียนวิ่งตามขบวนไปเท่าไร แต่จิตใจสำนึกร้องเตือนว่าเรื่องนี้ไม่ชอบมาพากลเสียแล้ว เธอจึงจำหนั่งคูดู้ต่อไป พลังเฝ้ามองดวงอาทิตย์ค่อยๆ ลับลงที่เส้นขอบฟ้าในป่าไผ่รักชู้ด้วยความหวาดหวั่นแทบลืมหายใจ

ที่ชุมทางบ้านเกาะขาด ขบวนลีนค้าเริ่มจุดไฟให้แสงสว่างกันแล้ว นางเขียวกำลังยื่นรื้อให้ชาวลามาตามนัด ร้อนกร้อนใจกว่าเมื่อครั้งนัดกันที่ถนนในพระนครหลายเท่า โดยเฉพาะหลังจากรู้ว่าอีกฝ่ายเป็นถึงลูกสาวพระยาพานทองสูงศักดิ์ จะมาร่วมขบวนเกวียนต่ำต้อยของนางไปต่างเมืองเช่นนี้นับว่าไม่เหมาะสม ถ้าไม่ใช่ว่าถูกล่อด้วยค่าตอบแทนอย่างงามที่จะได้จากญาติเมืองพิษณุโลกของชาวลาแล้วละก็ นางคงปฏิเสธคำขอนี้โดยไม่ต้องคิด

เพราะหากชาวลาเป็นผู้ดีจริงก็เป็นชนิดที่นางไม่เคยพบเคยเห็น มีอย่างที่ไหนจะขยัน ตระหนี่ วิ่งวุ่นลากเกวียนขายของไปทั่วพระนคร ไหนจะพูดจา ยิ้มหัวกับพวกทาสได้ไม่เคอะเขินอีก ไม่มีพ่อแม่ตระกูลขุนนางคนใดยอมให้ลูกสาวทำเรื่องแบบนี้ได้หรอก ไม่มีทาง!

“แม่นาย แม่นาย!” อ้ายแดง ทาสชายวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาหา “ข้าเห็นนั่งเด็กที่ชอบมากับแม่วาอยู่โน่นแน่ะจ๊ะ”

“ไหนๆ...อู๊ย! ตายท่า”

นางเขียวรีบหันหลังให้กลุ่มนายด่านซึ่งกำลังลากเด็กหญิงไปขึ้นเกวียนอีกหลังอย่างรวดเร็ว กลับตบตี ตัดสินใจไม่รับรู้ภาพนั้น เมินเสียงร้องขอความช่วยเหลือของละออไปเสีย

“แม่นาย แล้วแม่วา...”

“ไปๆ พวกมึงไป” นางเขียวกระชิบลอดไรรพินพรางถีบอ้ายแดงไปด้วย

“รีบไปคุมเกวียน รีบไป!”

เป็นจริงดังคาด แม่หญิงวิปลาสนางนี้มีเรื่องกับทางการจริงๆ เสียด้วย แม่ค้าต่างแดนอย่างนางเขียวร่อนเร่มาหลายสิบปี เจอคนทุกประเภท มั่นใจว่า ลางสังหรณ์ตัวเองไม่เคยพลาด นางจะไม่ยอมให้ขบวนสินค้าที่สู้สุดส่าห์ฝ่าฟัน สร้างมาถูกทางการหมายหัวเพียงเพราะช่วยเหลือเด็กสาวคนเดียวเด็ดขาด

ละออเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดตั้งแต่ต้น จึงรู้ว่าไม่ต้องร้องเรียก ‘ป้าเขียว’ อีกต่อไปให้ไร้ประโยชน์ เด็กหญิงเริ่มร้องไห้ขณะมองส่งขบวนเกวียนหลายหลัง ที่พวกทาสชายช่วยกันไล่ควายให้ออกเดินทางจากไปอย่างเร่งรีบ ยอมให้นายด่านจับตัวไม่ขัดขืนอีก

“แม่นายขวาลาอยู่ไหน” บ่าวของหมื่นวรไชยผู้เป็นคนชี้ตัวเด็กหญิงให้ทุกคนรู้เฝ้าถาม “อีละอ มึงบอกกูมาเถิด มิเช่นนั้นนายท่านมิเอามึงไว้แน่”

พวกนายด่านเจอเด็กหญิงเดินหน้าซื่ออยู่คนเดียว เพราะหลังจากเกวียนที่เธอซ่อนตัวมาหยุดพัก ร่างเล็กก็แอบปีนออกมาตามแผนการที่ได้ซักซ้อมไว้ แต่กลับหาขวาลาไม่เจอ ทำให้ตกใจจนทำอะไรไม่ถูก ได้แต่เดินส่องเกวียนทุกหลังไปจนนายด่านเห็นพิรุณ จับตัวมาได้ถาม

ส่วนบ่าวของหมื่นวรไชยที่ถูกส่งออกมาตามหาทั้งสองตัวทุกหนแห่ง เห็นเด็กหญิงเข้าก็ดีใจเหมือนรอดตาย รีบส่งข่าวให้เจ้านายทันที แต่ตัวเองไม่กล้ากลับไป เพราะยังไม่เจอขวาลาซึ่งสำคัญกว่ามาก

“พี่เจิม ช่วยซัดด้วย!”

ละออรู้จักทาสชายที่มากับบ่าวท่านหมื่นว่าเป็นเจ้าของเสียงร้องโหยหวนจากเรือนใหญ่ และยังจำได้ว่าขวาลาต้องวิ่งขึ้นเรือนไปออกหน้าปกป้องพวกเขาไว้นับครั้งไม่ถ้วน

“พี่เจิม แม่นายเตือดร้อน พี่เจิมต้องช่วยข้า!”

นายเจิมเอาแต่ยืนท้อโหล่ก้มหน้าหลบตา ละออซึ่งอยู่ในวัยเพียงเท่านี้ แค้นใจจนกรีดร้องดินพราด

พี่ว่า ไม่มีใครช่วยเราเลย พี่ว่ารู้ไหม

และแล้วเด็กหญิงก็ถูกพาตัวมาให้หมื่นวรไชยจนได้ ถึงจะกลัวตัวสั้น ร้องไห้สะอึกสะอื้นไม่หยุด ละออก็ไม่ยอมปริปากตอบเรื่องขวาลาแม้แต่คำเดียว

“มึงไปเอาแสบมาให้กู”

หมื่นวรไชยไม่ใช้คนความอดทนสูงอยู่แล้ว และแก้ปัญหาวีรียอื่นนอกจากใช้กำลังไม่เป็นเสียด้วย

ยามเมื่อแสบทั้งหลาย มีกลิ่นสาบเลือดตะละลงบนแก้ม ละออยก็ยิ่งหวาดผวาแทบสิ้นสติ ครั้นจะตะเกียกตะกายหนีก็ถูกมือแข็งแรงหลายมือยึดเอาไว้แน่น หมื่นวรไชยตะเบ็งเสียงด่ากราดมาลึกลับแล้ว บัดนี้โมโหจนพูดไม่ออก หวดแล่ลงบนแผ่นหลังเล็กจ้อยนั้นทันที

เฝียะ! เฝียะ! เฝียะ!

เด็กหญิงร้องไห้จนไม่มีน้ำตา บ่าวในเรือนที่มาแอบดูตามข้างฝาพากันรำให้ปานใจจะขาดตามไปด้วย หว่าไม่มีสักคนที่กล้ายื่นมือเข้าช่วยเหลือ

“กูจักถามอีกคำเดียว บอกกูมา แม่นายมึงไปไหน!”

ไม่มีคำตอบ มีแต่เสียงกัดฟันข่มเสียงร้อง

“แม่นายเขาจงใจทิ้งมึง มึงยังมีรูตัวอีก อีโง่!”

“พี่วามีได้ทั้ง ก็ขึ้นเกวียนมาด้วยกันจริงๆ”

หลุดปากไปแล้วถึงได้รู้คิด ละออยสะอื้นปากสั่น ลับสนไปหมด

“เอาละ มึงมิต้องทำเป็นเงียบ ที่นี้กูรู้แล้วว่าพวกมึงอยู่ด้วยกัน” หมื่นวรไชยนิ่งคิดอีกอึดใจหนึ่งกลับยิงปวดหัวหนัก “แสดงว่าเมื่อเองก็มีรูว่าแม่นายมึงอยู่ที่ไหนเช่นนั้นฤ”

ดวงหน้ากลมแดงก่ำ ดูเป็นกังวลอย่างเห็นได้ชัด หมื่นวรไชยเห็นดังนั้น ก็หัวเราะที่

“นี่ อีละออ ถ้าเช่นนั้นมึงเป็นห่วงแม่นายใช่ฤไม่”

ชายหนุ่มส่งแล่คืนให้บ่าว ย่อตัวลงนั่งข้างๆ ร่างเล็กด้วยท่าที่ที่พยายามให้ดูเป็นมิตรมากที่สุดเท่าที่จะเสแสร้งได้

“ที่กูต้องถามมึงให้ได้ความก็เพราะเป็นห่วงแม่นั้นแล มิเช่นนั้นจักเพราะอะไรเล่า”

ดูท่าเด็กหญิงคงไม่เชื่อในทันที ไม่แปลก เพราะก่อนหน้านั้นชัดเจนว่าเกลียดชังกันถึงขั้นตายไม่เผาศี

“อีละออ กูเป็นพี่ชายแท้ๆ ของแม่ว่า น้องสาวหายไปจากบ้านกูยอม

เป็นห่วง ร้อนใจต้องตามหา ส่วนมิ่งเป็นแค่เด็กที่เขาเลี้ยงไว้ มิ่งคิดว่าถูกรัก
แม่นายของมิ่งน้อยกว่ามิ่งนี่เถา กระจ่างทำให้มิ่งมั่นใจหนักหือ”

ละออยเงียบ แต่แวตาคายชัดว่าเริ่มไขว่ไขว่หลังเล

“พี่น้องโตมาก็ต้องมีทะเลาะกันบ้าง เป็นธรรมดาของผู้ใหญ่ มิ่งเป็นเด็ก
มีรู้อความ จักมาหาว่ากูมิรัก คิดร้ายกับแม่ว่า มิ่งกล้าได้อย่างไร” หมิ่นวรไชยยัง
บ่นหัวไปยั้งสนุก ที่สุดท้ายแล้วตัวเองก็ถือไฟเหนือกว่าอยู่ดีที่มีสายเลือดเดียวกับ
กับชวาลา ในขณะที่เด็กหญิงไม่เกี่ยวข้องอะไรเลย

“มิ่งคิดดูดีๆ ไนอโยธยาตอนนั้นนอกจากกูแล้วจักมีใครช่วยแม่มาได้อีก”

เป็นความจริงอย่างที่ชายหนุ่มบอก ละออยที่เพิ่งเห็นมาสดๆ ร้อนๆ ว่า
มธุษย์เรานั้นเมินเฉยต่อกันได้แค่นั้นต้องยอมรับสังกรรมข้อนี้ไปโดยปริยาย
จึงๆ ค่อยๆ เบือนหน้ามอมองด้วยนัยน์ตาบวมซ้า เริ่มตอบสนอง

“ถ้าแม่นายมิ่งเป็นกระจ่างไป ก็โทษตัวมิ่งเองเถิดที่วันนี้มียอมพูด!”

หมิ่นวรไชยลอบยิ้มในใจ หลังจากประโยคนี้เขาจะารู้ทุกอย่างแน่นอน

ขณะเดียวกัน ชวาลาอยู่ในเกวียนที่แล่นไปตามทางคับแคบคดเคี้ยว
ทुरกันดารนัก ราวกับว่ามันกำลังบุกป่าฝ่าไฟไปเดี่ยวๆ ไม่เฉียดเข้าใกล้เส้นทางหลัก
เลยแม้แต่น้อย มีเพียงแสงใต้ดวงเดียวหน้าเกวียนส่องทาง ไม่มีเสียงพูดคุย มี
เพียงเสียงหัวใจเธอเองที่เต้นตึกๆ เจียนจะหลุดออกมานอกอกเท่านั้น

นี่มันประหลาดเกินไป ในหัวขบคิดถึงความเป็นไปได้นับพัน ไม่มีทาง
ไปไหนเลยที่เป็นเรื่องดี

ทันใดนั้นเองเกวียนที่แล่นมาเรื่อยๆ กลับหยุดชะงักลง

แสงใต้ดับวูบ

เกวียนสะเทือนอย่างแรงครั้งหนึ่ง มีเสียงร้องคล้ายคนทुरนทुरายออกมา
แค่ครั้งเดียว

ชวาลาไม่กล้าหายใจ เหงื่อเย็นเฉียบแตกพลัก ตัวแข็งเป็นหินยามผ้าคลุม
ท้ายเกวียนถูกระชากออกพร้อมกับที่แสงสว่างจากคบเพลิงในมือผู้บุกรุกสาด
ส่องเข้ามา

พวกเขาเคลื่อนไหวเงียบเฉียบ ระมัดระวังเกินกว่าจะเป็นโจร ไม่มีที่ท่า

ตะกละตะกลามอยากได้ของ เพียงเปิดฝากระป๋องออกความหิวโหยบางอย่างใน
นั้นได้แบ่งหอมขาวสะอาด เมื่อเจอก็ดึงกระป๋องลงไปทีละใบใกล้ตัวเธอเข้ามา
เรื่อยๆ

“ดินประสิว” เสียงหนึ่งบอก

“กำมะถันด้วย” อีกเสียงหนึ่งเสริม

ร่างบางลั่นสะท้าน ขดตัวทั้งที่รู้ว่าไม่มีประโยชน์เมื่อกระป๋องสุดท้ายถูกยก
ออกไปและคบเพลิงเลื่อนมาจ่อตรงหน้า เธอรวบรวมความกล้าลืมหูลืมตาขึ้นมอง

พวกเขามีกันสามคน ล้วนเป็นชายฉกรรจ์ สวมเสื้อแขนกุดสีแสดเลือดนก
วาดยันต์ไว้กลางอกอย่างทหาร สะพายดาบยาวคาดอกท่าทางองอาจ คนหน้าสุด
จ้องตอบด้วยสีหน้าตลกตะลึง

“ผู้หญิง?”

“ผู้หญิงวะ” อีกคนอุทาน ก่อนหันไปยังชายหนุ่มที่ยืนอยู่หลังสุดเพื่อขอ
ความคิดเห็น “ท่านขุนขอรับ”

ชายหนุ่มร่างสูงเจ้าของบรรดาคักดี ‘ออกขุน’ ไม่ตอบว่าอะไร เลี้ยวหน้า
ของเขาที่หันออกมาจากเงามืดนั้นเรียบเฉยดูจรรโลงใจ ไครงหน้าคมสันแข็งกร้าว
แบบบุรุษมีฝีมือแทนกรำแดดเกลี้ยงเกลา รับกับเรือนผมหยักศกดำขลับและ
นัยน์ตาสีเดียวกันที่เพียงทอดมองนิ่งงันกลับให้ความรู้สึกเสมือนห้วงน้ำลึกไร้ก้น
บึ้ง แวบเดียวที่มองสบก็สัมผัสได้ถึงความทรงอำนาจบางประการที่ไม่อาจขัดขืนได้

ชวาลาจ้องเขาเติมตาด้วยความตื่นตระหนก ต่างฝ่ายต่างเงียบ ชายหนุ่ม
อาจกำลังครุ่นคิด แต่เด็กสาวเงียบเพราะกลัวใจจะขาด ลำคอแห้งผากไม่อาจ
แก้ต่างให้ตัวเองแม้ครั้งคำ

ทหาร? ท่านขุน? เธอพยายามทำความเข้าใจสถานการณ์ย่าแม่ที่กำลัง
เผชิญให้ได้เร็วที่สุด ดินประสิว กำมะถัน มิใช่แป้งหอม?

ดินประสิว กำมะถัน เมื่อผสมกับถ่านไม้จะกลายเป็นดินปืน นี่คือนินค้ำ
ต้องห้าม!

“พานางลงมา” ชายหนุ่มพูดขึ้นในที่สุด “แล้วสวมตรวนที่คอรวมกับอีก
สองคนที่เหลือ”

ไม่นะ!

๓

เคลือบแคลง

“เดี๋ยวก่อนเจ้าค่ะ”

พอเห็นทหารนายหนึ่งรับคำสั่งหยิบตรวนเหล็กหนาหนักออกมาจากย่าม ชาวลาภี่พลันแข็งขามีแรง รีบปีนออกมานอกเกวียนแล้วทรุดนั่งคุกเข่ากมื่อไหวทันที ซึ่งแจงต่อทุกคนในที่นั้นรวดเร็วไม่หยุดหายใจแม้เสียงสั่นเครือ

“ฉันชื่อชวลา เป็นลูกสาวพระยารัตนาธิปกกับคุณหญิงดวงมาลย์ แอบขึ้นเกวียนหลังนี้มา ตั้งใจไปพบสหายที่ชุมทางบ้านเกาะขาด มีรู้จริงๆ ว่าเกวียนจักออกนอกเส้นทาง มิรู้ว่ามีคามผิดอันใด คิดว่าเป็นพ่อค่านำเบี่ยงหอมไปขายพิชฌุโลก ยกโทษให้ฉันด้วยเถิดเจ้าค่ะ”

ชายทั้งสามสบตากันเป็นเชิงหารือ แม่หญิงผู้นี้กลัวแต่ยังพูดจาจะฉานอ้างตนว่าเป็นบุตรสาวพระยาได้ไม่สับสน เป็นเรื่องจริงหรือไม่ก็สุดรู้ แต่จะให้เชื่อั้นยากนัก เพราะลูกสาวชาวบ้านก็อาจมีหน้าตาจิ้มลิ้มพริ้มเพราเช่นนั้นได้ ผิวสีอ่อนนุ่มนวลนั้นตอนนี้ก็ไม่ได้ดูงามผิดคาดสักเท่าไร การแต่งกายยังไม่ต้องพูดถึง

แล้วยังมีรอยช้ำวงใหญ่บนแก้มหน้าอีก

ชวลาเองก็รู้ตัวว่าพูดปากเปล่าไปคงไม่มีใครเชื่อ จึงกลั่นใจหยิบปืนพก

ผมทองคำประดับเพชร เครื่องประดับไม่กี่ชิ้นที่เหลืออกมามีให้ดู การแสดงให้คนแปลกหน้ารู้ว่าพวกของมีค่าติดตัวนับเป็นเรื่องโง่งมมาก แต่เธอไม่มีทางเลือก หากไม่ทำก็กลายเป็นคนโกหก ถึงตอนนั้นไม่รู้ว่าจะรักษาชีวิตไว้ได้หรือไม่ โชคยังพอเข้าข้างอยู่บ้างที่พวกเขาเป็นทหารจริงๆ ไม่ใช่โจรป่า เพราะเมื่อเห็นเป็นปีกผมแล้ว นัยน์ตาก็ไร้อารมณ์อยากละโมภช่วงชิง มีเพียงความหนักใจเท่านั้น

แต่วันไว้เสียคนหนึ่ง เป็นท่านขุนคนเดียวที่เหยยขาดจตุลารีอารมณ์
“แล้วโยจึงต้องแอบขึ้นเกวียนผู้อื่นเล่า แม่หญิง”

ชายหนุ่มถามตรงประเด็น ชาวลาเห็นว่าเธอออกไปแล้วว่าตั้งใจจะไปหาสหายที่บ้านเกาะขาด แต่พอทบทวนดูก็พบว่าที่เขากล่าวเพราะนั้นไม่ใช่คำตอบที่อธิบายอะไรได้เลย นอกจากทำให้เธอน่าสงสัยมากขึ้น เด็กสาวจึงพูดตะกุกตะกัก เพราะคิดหนักว่าสมควรเล่าเรื่องในเรือนให้เขาฟังละเอียดแค่ไหน

“ฉัน...ต้องการไปพบคุณลุงที่พิษณุโลกโดยมิได้บอกที่บ้าน จึงต้องแอบขึ้นเกวียนผู้อื่นเจ้าคะ”

เขาพยักหน้า รับฟังแต่ไม่ให้นำหนักถ้อยคำแม่แต่น้อย จู่ๆ ก็หันหลังเดินไปทางอื่น ส่วนคนใต้บังคับบัญชาเป็นอันรู้กันว่าจบการสอบสวนเพียงเท่านี้ และคำสั่งเดิมไม่ได้ถูกยกเลิก

ชาวลาอ้าปากค้าง ชัดเจนว่าเขาไม่ได้ต้องการคำอธิบายใดๆ จากเธออยู่แล้วตั้งแต่แรก!

“นี่มันเรื่องอะไรกันเจ้าคะ” เธอทำใจดีสู้เสียดามขณะถูกมัดมือ ไม่ตื่นหนีให้ไร้ประโยชน์ “ฉันมิรู้จริงๆ ว่าเกวียนหลังนี้บรรทุกของต้องห้าม ถึงกระนั้นโยต้องทำขนาดนี้ด้วย”

ไม่มีคำตอบ

นายทหารที่ดูมีอายุปฏิบัติต่อเธอดีทีเดียว แต่อย่างไรก็ลดความปวดร้าวจากน้ำหนักของตรวนเหล็กที่กดลงบนบ่าไม่ได้ อีกทั้งสัมผัสของมันยังสาก พอขยับเพียงนิดก็บาดผิวบางๆ ของเด็กสาวจนเลือดซึม พวกเขาจึงใส่ตรวนที่ข้อเท้าทั้งสองข้างแล้วจับเธอล่ามเข้ากับพ่อค้าเกวียนอีกสองคนที่ใส่ตรวนแบบเดียวกัน ชาวลาได้รับความเสมอภาคเช่นนี้ก็ยึดอกรับ ไม่คิดใช้ความเป็นหญิง

ของตนร้องขอความเห็นใจ

ท่านขุนร่างสูงก้มลงตีดนิ้วเบาๆ ตรงหน้าพ่อค้าทั้งสองครั้งหนึ่ง พวกเขา
ก็ล้มตาศั้นมา ตาลีตาเหลือกอ่อนนวนอนขอชีวิต รำให้หวาดผวาแทบเสียดสี

“กระผมแค่ทำตามคำสั่ง นายท่านได้โปรดให้อภัยด้วย ละเว้นกระผม
ด้วย ลูกกระผม...ยังเล็กนัก ได้โปรด ได้โปรด!”

ชายหนุ่มเพียงใช้นิ้วนำตาสีดำสนิทจ้องดูคนพูดอยู่ชั่วครู่ จากนั้นพ่อค้าก็
คล้ายล้าล้าหน้าหายใจไม่ออก เปล่งเสียงไม่ได้ไปเสียเฉยๆ ได้แต่ทำปากพะงาบๆ
เหมือนปลาตาโปนหน้าแดงคล้ำ ไม่ตายแต่พูดไม่ได้

เพื่อนร่วมทางของมังกรดีร้องออกมาคำหนึ่งก็รีบหุบปากทั้งน้ำตานอง
หน้า ส่วนชวาลาประหวั่นพรันพริ้งกับอาคมที่เพิ่งเคยเห็นกับตาครั้งแรกจนเข้า
อ่อน ดวงหน้างามซีดเผือดน่าสงสาร

คนผู้นี้ฆ่าคนได้เพียงกระดิกนิ้ว แค่จะทำหรือไม่เท่านั้น!

พวกทหารขึ้นหลังม้าออกเดินทางต่อ พ่อค้าสองคนกับชวาลาถูกล่ามให้
เดินลากเกวียนไปพร้อมกับควายสองตัว เด็กสาวกักฟันแบกน้ำหนักตรวน ทุก
ย่างก้าวถูกหนามไผ่ทิ่มเท้าเปลือยเปล่าจนเจ็บระบม กระตุกและข้อปวดร้าวดูจ
จะแตกออกเป็นเสี่ยง ไม่ว่าจะเดินเท่าไรหนทางมีดมืดนี้ก็ไม่สิ้นสุดเสียที

ไม่คิดเลยว่าเรื่องราวจะเลยเถิดถึงเพียงนี้ ชวาลาเบนความสนใจจาก
ความเจ็บปวดด้วยการขบคิดปัญหาต่างๆ ไปตลอดทาง แต่สุดท้ายกลับทุกข์
หนักกว่าเดิมเมื่อคิดไปถึงเด็กๆ คิดถึงสายหยุด คิดถึงละออ

เจ็บเหลือเกิน ลำแทบยืนไม่ไหว เธออนุญาตให้ตัวเองร้องให้ได้ แต่ตาย
ไม่ได้

เพราะคนที่มือหวางมากมายเช่นเธอ ไม่อาจตายได้...

จนกระทั่งแสงอรุณเริ่มแต้มขอบฟ้าเป็นสีทอง ทรายรอบเริ่มมีเสียงสรรพ
สัตว์ออกหากินแทนที่เสียงสายลมหวีดหวิว ขณะเดินทางก็ออกจากอาณาเขตป่า
ไผ่ ชวาลากะพริบตาหลายครั้ง ภาพตรงหน้าก็ยังคงพร่าเลือนเห็นไม่ถนัด พื้น
ดินโคลงเคลงเหยียบไม่มั่นคง เธอสับสนวันและคืน ในหัวชาวโพลนคิดอะไร
ไม่ออก

ผ่านมาแล้วกี่วัน ความหิวเป็นเช่นไร ความเหนื่อยเป็นเช่นไร ตอนนี้อ่อน

บอกไม่ได้แล้ว

จากนั้นเด็กสาวก็ล้มลงหมดสติไป

เสียงตรวนกระทบกันดังมากพอให้ทุกคนหยุดเดินแล้วหันมาตามเสียง จากหลังม้ามองเห็นร่างกายของชาวลาเทียบกับตรวนเหล็กดูบอบบางอิดโรย ยามต้องแสงตะวันดูเหมือนใบไม้แห้งใบหนึ่งร่วงหล่นบนพื้นดินเท่านั้น คนมองก็ตระหนักได้ว่าที่ผ่านมานักหนาสาหัสเกินไปสำหรับแม่หญิงผู้นี้แล้วจริงๆ

“ไปปลดตรวนออก” ออกขุนหนู่มบอกเรียบๆ

นายทหารอ่อนวัยสุดท่าทางปราดเปรียวกระโดดลงจากหลังม้าไปทำตามคำสั่งทันที ตรวนเหล็กทั้งร้อยมากมายไว้บนผิวเนื้อเป็นสีแดงจ้ำ ยิ่งสว่างยิ่งชัด ร่างบางนอนแน่นิ่ง มีเพียงลมหายใจแผ่วเบาเท่านั้นที่บ่งบอกว่ายังมีชีวิตอยู่

“ท่านขุน แล้วหากแม่หญิงเป็นบุตรสาวของพระยาผู้นั้นจริง...” นายทหารข้างตัวเกริ่นถาม

ชายหนุ่มแววดาไม่แปรเปลี่ยน “ก็ยิ่งนับว่าเป็นผู้ต้องหาในคดีนี้ยิ่งดี มิจำเป็นต้องปฏิบัติต่อนางแตกต่างจากผู้อื่น”

“แต่ว่าท่านขุนจักให้ทำเยี่ยงไรดีเล่าขอรับ” คนที่พุงชวาลาอยู่เริ่มเกาหัวแกรกๆ “ในเกวียนเห็นที่จักนอนมิได้นะขอรับ”

เป็นความจริง เพราะขามาชวาลายังต้องนั่งคุกคู้แทบแย่ ของกลางในเกวียนต้องรักษาให้อยู่ในสภาพเดิมมากที่สุด จะนอนทับหรือเททิ้งบางส่วนนั้นไม่ได้ ส่วนพวกเขาก็เดินทางมาด้วยม้าแค่สองตัวเพื่อความคล่องแคล่ว ซ่อนตัวได้ง่าย หนทางก็ไม่ได้เรียบพอที่จะทำเปลลากคนสลบไปบนพื้น

ทุกคนต่างมีคำตอบที่ตรงกันอยู่ในใจ เพียงแต่ผู้มีอำนาจสูงสุดในที่นี้กลับไม่ยอมเอ่ยออกมา นายทหารอาวุโสผู้ร่วมเป็นร่วมตายกับออกขุนหนู่มมาหลายปีชหมวดคืออ่อนใจ รู้ดีกว่าใครว่าเขาไม่แตะต้องผู้หญิง

ถึงจะไม่แน่ใจว่าเหตุใดจึงไม่สนใจหรือไม่ชอบตรงไหน แต่อย่างไรเจ้านายยอมไม่ยอมให้เด็กสาวขึ้นม้าไปกับตัวเองเป็นแน่ นี่ก็คงพยายามหาทางอื่นอยู่ ต้องสังเกตุดีๆ และรู้จักกันมานานพอถึงเห็นว่าเวลาชายหนุ่มใช้ความคิดสีหน้าจะเคร่งขรึมขึ้นนิดหนึ่งเหมือนตอนนั้น แต่ก็แค่คิดเดียวเท่านั้นจริงๆ

“อ่า...หรือท่านขุนจักให้อ้ายมิ่งย้ายไปนั่งกับ...”

“มีต้อง” เขาตัดบทเหมือนตัดสินใจได้ “ให้แม่หญิงมาอยู่กับข้า จักได้ไปต่อกันเสียที”

นายมิ่งยังเป็นคนหนุ่มกล้าบ้าบิ่น นอกจากจะหลิวตาล้อเลียนหัวหน้านางนุกนวยทวารรุ่นพี่เอ็ดเข้าให้ทีหนึ่งแล้ว ตอนอุ้มชวาลามาส่งขึ้นม้าก็ยังไม่วายอมยิ้มไม่กลัวตาย

“เบาๆ นะขอรับ จับตรงนี้เบาๆ” มีการหวังดีชักซ้อมทำให้อีกด้วย
 “อ้ายมิ่ง! มิ่งจักยุ่งกระไรหนักหนา รีบไปเก็บตรวนให้เรียบร้อยเข้า”
 “โธ่ พี่งั้น ก็ท่านขุนเขามิเคยจับผู้หญิง ข้าก็กลัวจักจับผิดจับถูก”

คนพูดได้รับสายตาเย็นเยียบเป็นการขอบคุณซ้ำก็ชนหัวลูก ทำเป็นหันซ้ายหันขวาหนีไป

“ให้หัวขอรับ! เท่านี้ละขอรับ ประเดี๋ยวกระผมไปดูอ้ายสองคนที่เหลือก่อน”

ออกขุนหนุ่มถอนหายใจ ลูกน้องโตเป็นควายแล้วยังวุ่นวายไม่สุขุมก็เรื่องหนึ่ง เดินทางล่าซำก็เรื่องหนึ่ง ส่วนร่างบอบบางเนื้อตัวอ่อนปวกเปียกที่นอนซบอยู่ในอ้อมอกนั้นก็อีกเรื่องหนึ่ง

น้ำหนักตัวของเด็กสาวที่เพิ่งลงมา นั้นเบาหวิวแทบไม่รู้สึกรถึงความแตกต่าง แต่ผิวกายหนุ่มสิ้นดุดผ้าแพรเนื้อดีอุ่นชื้นมีเลือดเนื้อซึ่งแนบชิดกันอยู่นั้นให้สัมผัสสรวกวนใจอยู่ไม่น้อย ชายหนุ่มขยับอย่างไม่สบายตัวพลางบังคับม้าให้ออกเดินต่อด้วยมือข้างเดียว จับปล้นนั้นก็ชะงัก ต้องก้มดูวงหน้าอ่อนเยาว์ในระยะไถ่ได้แสงเข้าซำๆ ซัดๆ เป็นครั้งแรก

เมื่อพินิจเครื่องหน้าอ่อนหวานนั้นแล้วเขาก็มั่นใจว่าเธอคือคนเดียวกับกับเด็กสาวที่ถนอมทหารธยาแน่

ที่ผ่านมาออกขุนหนุ่มไม่เคยเฉียดใกล้หญิงใด ที่ได้เจอในงานราชการก็จำหน้าไม่ได้ ทว่ากับแม่หญิงผู้นี้กลับมีเหตุให้พบถึงสองครั้งสองคราไล่เสียกันด้วยประการอันเดิมที่สร้างศัตรูไว้มากมาย โดนลอบสังหารเป็นสิบครั้ง เขาก็ปักใจไปแล้วหลายส่วนว่าต้องเป็นแผนการของใครบางคนที่ส่งเธอมามากกว่าจะเป็นความบังเอิญ

แต่ตอนนี้ยังมองไม่ออกว่าเป็นใครหรือต้องการอะไร

ก็ให้มันลองพยายามดูเถิด

‘...มีรู้อจจริงๆ ว่าเกวียนจักออกนอกเส้นทาง มิรู้อว่ามีควมผิดอันใด...’

บัดนี้คนแก่ตัวนอนหลับตาพริ้ม ผิวเปลือกตาเป็นสีเลือดฝาดดูเปราะบาง
ดูจแก้ว จะบอกว่าเจ้าตัวเกิดมาพร้อมรูปลักษณ์สะกดใจผู้คนก็คงใช่ ทว่ากับ
คนมองเวลานี้กลับไม่มีผล

จักมีรู้อจจริงๆ นะหรือ

เที่ยงวันแดดแผดจ้า บนเกาะหนองโสนซึ่งมีแม่น้ำสายใหญ่ไหลโอบน้
คือที่ตั้งของกรุงศรีอยุธยาอันมีกำแพงก่อด้วยอิฐศิลาแลงสูงสามวาล้อมรอบ
พวกเขาเลือกเข้าเมืองทางประตูช่องกุดเล็กๆ ทางทิศใต้แทนป้อมประตูใหญ่เพื่อ
หลีกเลี่ยงฝูงชน ถึงกระนั้นก็ยังรับรู้ได้ทันทีว่ามีบางอย่างผิดปกติ

เริ่มจากนายทหารเฝ้าประตูที่วันนี้มายืนออกกันถึงหกคน ท่าทางสนอก
สนใจแม่หญิงที่ออกขุนหม่อมพามาด้วยเป็นพิเศษ ทหารจากป้อมข้างๆ ก็เดินมา
แอบดูด้วย จากนั้นก็เริ่มมีชาวบ้านปรากฏตัวจากที่ไหนไม่ทราบได้มายืนยึดคอ
กระซิบกระซาบกันหลายกลุ่ม ทุกสายตajibจ้องเป็นจุดเดียวที่ชายหนุ่มร่างสูง
บนหลังม้าและเด็กสาวที่ยังสลบไสลไม่ได้สติ

คติดักจับพ่อค้าลอบขนของต้องห้ามไม่น่าโด่งดังถึงเพียงนี้

ใช้ว่าเขาไม่เคยตกเป็นเป้าสายตามาก่อน หลังมียศขุนนำหน้าก็ถูกมอง
บ่อยเกินไปด้วยซ้ำ

“พาแม่หญิงไปขังรวมกับนักโทษ มิต้องใส่ตรวน” ชายหนุ่มลงจากหลังม้า
ส่งคนในอ้อมแขนให้นายมิ่ง “หากใครถาม มิต้องพูดอะไรทั้งนั้น”

นายมิ่งรับคำขันแข็งแล้วจากไป ส่วนนายยง หลังจัดการเรื่องขอเกวียน
ขนส่งผู้ต้องหาที่ป้อมประตูเสร็จก็กลับมารายงานสีหน้าไม่สู้ดีนัก

“ทุกคนรู้อจจักแม่หญิงผู้นั้นขอรับท่านขุน ชื่อแม่ชวาลา ดูท่าจักเป็นลูกสาว
พระยาพานทองจริงๆ”

ลูกสาวพระยาแล้วอย่างไร ชายหนุ่มไม่เห็นว่หญิงสูงศักดิ์จะรับโทษบ้าง
ไม่ได้ จึงแค่ขมวดคิ้วตอบ

“แต่มีใช้เรื่องนั้นดอกขอรับที่น่าห้วง เรื่องของเรื่องก็คือ...”

ปลายเสียงขาดหายไป เพราะทั้งคู่เห็นบุรุษผู้หนึ่งควมม้าเข้ามาหาอย่างรวดเร็วจนฝุ่นตลบ พอหยุดม้าลงตรงกำแพงได้ ร่างเพรียวลมแต่งกายชุดขุนนางเต็มยศก็กระโดดลงมาชี้นิ้วถามเสียงดังลั่น

“น้องกุอยู่ไหน!”

“หมื่นวรไชย” ฝ่ายถูกเกรี้ยวกราดใส่เรียกชื่ออย่างสงบ “มีทราบที่กำลังถามหาผู้ใด?”

“อ้ายพันแสง มิ่งพาน้องกุหนี ยังจักบอกว่ามีรู้อีก!”

เกิดเสียงฮือฮาดังกระหึ่มจากชาวบ้านที่มามุงดู เมื่อจู่ๆ หมื่นวรไชย ปล່อยหมัดเข้ากลางหน้าอีกฝ่าย ถึงพันแสงจะหลบได้โดยไม่ต้องใช้ความพยายาม แต่การได้เห็นขุนนางชกต่อยกันกลางวันแสดๆ นั้นเป็นเรื่องบังเอิญระทึกใจที่หาดูได้ยากทีเดียว ที่สำคัญคือมีเรื่องซู้สาวมาเกี่ยวข้องเสียด้วย

ในอโยธยาไม่มีอะไรน่าบอกต่อกันมากไปกว่านี้อีกแล้ว!

“น้องสาวของท่านหมื่นคือแม่หญิงชวลาไชย์ฤๅ?” พันแสงถามเสียงเรียบ “ถ้าใช่ เช่นนั้นก็เชิญท่านหมื่นที่เกวียนคุมขังเถิด เพราะเพลานี้แม่หญิงเป็นผู้ต้องหาคดีลักลอบขนดินปืนของกระผมเอง”

ปกติเขาไม่ชอบพูดมากเรื่องงานที่ทำอยู่ แต่เข้าใจผิดแบบนี้ทำทางจะไว้หน้ากันต่อไปไม่ได้อีกแล้ว

“ผู้ต้องหา?” หมื่นวรไชยทวนคำเสียงสูง ทำหน้าเหลือเชื่อ

ใช่ เหลือเชื่อจริงๆ ที่ทุกอย่างลงตัวเหมาะสมเจาะถึงเพียงนี้ ชวลาธรรหาที่อยู่ได้ถูกใจเขานัก

เมื่อคืนแม่หมื่นวรไชยรู้เรื่องราวทั้งหมดจากละออแล้ว แต่ก็หาตัวชวลาไม่พบ เกวียนไปพิษณุโลกขบวนนั้นจู่ๆ ก็อันตรายกันไปอย่างไร้ร่องรอย ตอนเช้าเขาแบกหน้ากลับไปหาหลวงบวรทัต ยอมรับว่าน้องสาวหายตัวไป ก็พบว่าเจ้านายตนกำลังหัวเสียหนักอยู่ก่อนแล้วด้วยเรื่องอื่น

ปรากฏว่าสิ่งที่พ่ออยู่หัวมีรับสั่งให้พันแสงรีบกลับจากแนวหน้าเมืองจันทร์ มาทำคือสืบเรื่องขุนนางยกยกของหลวง หนึ่งในนั้นก็คือหลวงบวรทัตที่หากินกับเรื่องพวกนี้มาช้านาน แต่ด้วยเครือข่ายเส้นสายใหญ่โตเสียดฟ้า จึงไม่มีใครกล้าเปิดโปงเอาผิด

ซึ่งต้องเว้นไว้เสียคนหนึ่ง คือขุนสุรียนหัตถี

จากแต่ไหนแต่ไรที่พวกนายด่าน นายখনอน รวมทั้งทหารที่ลาดตระเวน แถวนั้นถูกสั่งให้อยู่ห่างจากเส้นทางรกร้างในป่าไปอย่างไรเหตุผล ก็ไม่มีใครกล้าขัดขืน ไม่มีใครกล้าสงสัย ขุนแสงผลาญกลับมาแค่เจ็ดวันก็จับเกี่ยวขนดินปืนไปสามหลัง ซ้ำยังรื้อถางทางในป่าทุกแห่งที่พบเสียเหี้ยน

หลวงบวรทัตไม่ได้เสียดายดินปืนหรือเงินขนาดนั้น อันที่จริงไม่กลัวถูกลงอาญาด้วยซ้ำไป เพราะมันใจว่า 'เบื้องบน' ยังต้องการมันอยู่ แต่แค้นที่ถูกออกขุนหนุ่มรุ่นลูกเหยียบหน้าเสียมมากกว่า

เมื่อรู้เรื่องชวลาเข้ายังไม่โห แต่พอหัวคิดเจ้าเล่ห์ทำงานก็สร้างแผนชั่วขึ้นมาได้ทันที

'มึงไปกระจายข่าวให้ทั่วพระนครว่าน้องสาวมึงกับมันลักลอบได้เสียกัน แล้วตอนนั้นหนีตามกันไป'

ทุกครั้งทำงานพวกพันแสงมักไปอย่างลับๆ จะมีคนรู้จักต่อเมื่องานสำเร็จแล้วเท่านั้น ครั้งนี้ก็เช่นกัน

'ละ...แล้วถ้าสุดท้ายเราหน้างชวลามิพบจริงๆ ละขอรับ'

'มึงว่ามีค้อยมีใครรู้จักหน้าตาแมวามีใช่ฤ'

เพราะตั้งแต่โตมา พี่ชายอย่างหมื่นวรไชยก็ไม่เคยพาออกงานสังคมนาแวตวงผู้ตีวัดวาอารามก็ไม่ได้ไป

'หากหาเจอจริงๆ มึงก็แค่เอาหญิงในช่องลักคนแต่งให้มันไป จักไปยกกระไรเล่า'

ดังนั้นเมื่อเรื่องราวกลับตาลปัตร ชวลาที่หายไปเกิดตกไปอยู่ข้างกายพันแสงจริงๆ ไม่ว่าจะในฐานะใด ล้วนเป็นเรื่องนายินดีที่สั่งรวากับคำไปปดคำโตของหมื่นวรไชยต่อชาวเมืองได้รับการยืนยันแล้วนั่นเอง

บัดนี้ท่านหมื่นเจ้าสำอางจึงแทบกลืนยิ้มเอาไว้ไม่อยู่ รีบทำตัวเป็นเดือดเป็นร้อน เต็มผางปั่นน้ำเป็นตุ๊กที่ใหญ่

"แล้วกันซี ท่านขุนแสงผลาญผู้เก่งกาจ แต่ก่อนมึงไปมาหาสู่กับแมวมาถึงหน้าต่างเรือนนอน ภูก็พยายามเอาหูไปนา เอาตาไปไร่ อยากรู้ให้แต่งก่อนจึงจักให้ไปไหนมาไหนกันได้สมศักดิ์ศรีน้องสาว คิดมึงถึงว่าพอคนอื่นรู้ว่าหนีตามกัน

ไปแล้วจักป้ายสีขอหาหนักให้ถึงเพียงนี้ ทั้งที่แม่วาก็เสียชื่อเพราะมีเองมีใช้ฤ!”

พันแสงอดทนฟังจนจบ แวตาทลันแข็งกระด้าง เอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นยะเยือก

“กระผมมิรู้จักแม่หญิงชวาลามาก่อน ที่ท่านหมื่นพุดมาทั้งหมดมิเป็นความจริง”

“มิ่ง...มิ่งกลับอกว่ามีจริง แล้วที่แม่วากับมิ่งหายไปด้วยกันสามวันสามคืน มิ่งจับบอกว่าไม่มีกระไรทั้งนั้นฤ” หมื่นวรไชยจำต้องแข็งใจเล่นละครต่อแม่เสียงเริ่มสิ้น แผ่วปลาย ปกปิดความซึ้งลัดไม่มิด “พออย่าย่นองงูจนซ้ำจนหมองแล้วมิ่งก็เขี่ยทิ้ง คิดว่าเป็นท่านขุนเลยจักใช้อำนาจตามใจชอบแบบนี้สินะ!”

“เลิกโกหกมิได้ความแล้วไปพุดกันต่อหน้าลูกขุน ณ ศาลาเถิด หมื่นวรไชย”

พันแสงหันหลังเดินออกห่าง ไม่อาจชมอารมณ์สนทนาด้วยได้อีกต่อไป แต่พี่ชายแสนดียังหาเรื่องไม่เลิกรา กลัวก็กลัว แต่กลัวเรื่องไม่สมจริงร้ใจชาวบ้านมากกว่า

“จักรักชอบกันกุมิเคยว่า แต่ยึดข้อหาใส่กันแบบนี้มันมิเกินไปหน่อยหรือ ออกขุนสุรียนหัสดี!”

ร่างสูงผิวน้ำกลับมาเล็กน้อย ปลายนิ้วแตะפקดาบ

“ท่านหมื่นจักไปศาลกรมวังด้วยเรื่องของแม่หญิงชวาลา หรือศาลกรมเมืองด้วยเรื่องของตัวเอง”

หมื่นวรไชยกลืนน้ำลายขณะผละถอย ยอมเย็บให้พันแสงเดินจากไปแต่โดยดี เป็นที่รู้กันว่าศาลกรมวังทำหน้าที่ตัดสินคดีความฟ้องร้องระหว่างราษฎรทั่วไป แต่ศาลกรมเมืองรับเฉพาะคดีรุนแรงฆ่าฟันกันบาดเจ็บสาหัสหรือถึงตายเท่านั้น ถ้าดาบนั้นหลุดจากฝักขึ้นมายอมไม่ใช้แค่แผลถลอก

ชาวบ้านสลายตัวกันไปตามทางอย่างรวดเร็วพอๆ กับขามา นายยังยืนมองเหตุการณ์นั้นแล้วถึงกับสิ้นศรัทธะ เสียงเล่าลือปากต่อปากในโอโยธาเป็นยิ่งกว่าไฟลามทุ่ง ถึงที่ผ่านมามากออกขุนหม่อมไม่เคยมีเรื่องเสียหาย แต่อย่างไรคนมักเชื่อข่าวร้ายมากกว่าดี

นี่ก็คงเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ฝ่ายตรงข้ามใส่ร้ายป้ายสีกันหน้าด่านๆ

“ส่งคนของเราไปดูผู้ต้องหาสามคนนั้นไว้ อย่าให้โดนหม่าปิดปากเอาได้”

แต่ขุนสุรียนหัดดีอย่างไรก็คือขุนสุรียนหัดดี ผู้ไม่เคยหัวนโหวไม่ว่าศัตรูจะซ่อนตัวอยู่ที่ใด มีอำนาจแค่นั้น มากมายเพียงไร ใครทำผิดกฎหมายเมืองต้องจัดการ ใครลอบก่ดต้องคืนสนอง

ถึงไม่เคยใช้วิธีสกปรก แต่ความตรงไปตรงมาของเขาก็ให้ผลหนักหน่วงไม่แพ้กัน

“แล้วเรื่องแม่หญิง...”

“ก็อย่างที่ข้าบอกไป ส่งคนไปเฝ้าไว้ให้ดี”

พันแสงรู้ว่านายยงกังวลเรื่องข่าวลือไร้ศีลธรรมนั้น แต่ไม่ได้สั่งความเพิ่มเติมอะไรอีก ในสายตาคณนอก หมี่นวรไชยและน้องสาวคือผู้เสียหายโดยไม่มีข้อกังขา เป็นเรื่องธรรมดาในเอโทยาที่ชายหญิงคู่หนึ่งจะหนีไปด้วยกัน ไม่มีเหตุผลต้องกุเรื่องสร้างมลทินให้เบียดเบียนแม่หญิงชวลา ไม่แปลกถ้าเขาจะถูกสังคมตราหน้า ดิ้นไม่หลุดแม่ไม่มีหลักฐาน

มีเขาเพียงคนเดียวที่รู้ว่าคนพวกนั้นต้องการอะไร

ดูเหมือนมันจะล่วงรู้ความลับบางประการของอวิชชาต้องห้ามในที่สุด แต่ต่อให้รู้ก็เท่านั้น

ใจหวนนึกถึงเด็กสาวเนื้อตัวมอมแมมเต็มไปด้วยรอยแผล แสร้งตื่นกลัว อ่อนวอนขามากมาย ก็รู้สึกว่าคุณคิดถูกแล้วที่ระแวงสงสัย แค่มิอยากเชื่อว่าเธอจะลงทุนลงแรงทำเรื่องน่าละอายเช่นนี้ได้

แต่มันง่ายเพียงนั้นดอก แม่หญิง

เมียนาว

ลัมผัสของผ้าชุบน้ำเย็นที่แตะลงบนหน้าก่อนเช็ดไล่ไปตามแขน
ปลุกให้เด็กสาวตื่นขึ้นมาช้าๆ ทันทีที่รู้สึกตัวก็เจ็บแปลบไปทั้งร่างจนหน้าเหยเก
คนดูแลเห็นเข้าก็ทำอะไรไม่ถูก

“แม่นาย แม่นายเจ้าขา เจ็บตรงไหนเจ้าคะ”

สายหยุดนั้นเองที่ดีใจจนลนลานทำน้ำในอ่างหกเลอะเทอะ ชาวาลืมตา
ขึ้นมาเห็นก็ฝืนยิ้ม

“พี่สายหยุด พี่สบายดีฤา”

“แม่นาย” ทาสสาวน้ำตาร่วงผะ ใต้แต่เรียกอยู่อย่างนั้นจนชาวาลต้อง
ยันตัวลุกขึ้นมาอดปอดปอดถึงค่อยๆ สงบลง

หลังจากพูดคุยกันอยู่ครู่หนึ่งจึงได้ความว่าเธอหมดสติไปสองวันเต็ม
หมื่นวรไชยไปรับตัวมาจากตระราชวังนักโทษ แล้วเรียกพ่อหมอทองพินมารักษา
จากนั้นก็ให้สายหยุดกับละอองผลัดกันดูแลบนเรือนใหญ่ ส่วนเรื่องกลายเป็น
ผู้ต้องหาในคดีลักลอบขนดินปืนนั้น สายหยุดเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าชาวาลรอด
มาได้อย่างไร

ถึงแม้จะไปหาคุณลุงที่พิษณุโลกไม่สำเร็จ แต่การได้กลับมาอยู่เรือนย่อม

ดีกว่าอยู่ในตารางเป็นไหนๆ ต่อให้ไม่รู้ว่าจะถูกนายไชยทำร้ายอีกเมื่อไรก็ตาม ส่วนสายหยุดนั้นไม่ได้พูดถึงตัวเองสักคำ แต่ชวาลาก็เห็นว่าแผลถูกโบยเป็นแนว ยาวบนหลังยังแดงก่ำ น่าสะเทือนใจยิ่ง

“ข้าทราบแต่ท่านหมื่นช่วยพูดให้ว่าแม่นายเป็นน้องสาว แลท่านขุนที่จับแม่ นายเองก็แจ้งว่าเจอท่านซ่อนอยู่ในเกวียนแต่มิได้กระทำการเยี่ยงโจร ท่านผู้ใหญ่เขาจึงเห็นว่าไม่มีความผิดเจ้าค่ะ”

สายหยุดทำท่าคิด แล้วยิ้มน้อยๆ อย่างที่เห็นไม่บ่อยนัก

“แต่ระหว่างที่แม่ นายมีอยู่ มีข่าวลือน่าเกลียดนักกว่าแม่ นายหลบหนีไปกับขุนแสงผลาญ ตอนกลับมาชาวบ้านเขาก็เห็นว่าจับมือถือแขนกันที่ประตูเมือง สุดท้ายศาลจึงตัดสินให้แม่ นายออกเรือนไปกับท่านขุนเพื่อลอบค้าครหาเจ้าค่ะ”

“อ้อ เช่นนั้นก็ดีลึะ...” ชวาลาฟังแล้วรู้สึกตึงใจแปลกๆ กับความดีของหมื่นวรไชย จนต้องใช้เวลาอีกสักพักกว่าจะนึกคิดได้ว่ามีเรื่องอื่นสำคัญกว่านั้น

“ออกเรือนฤ!”

“เจ้าค่ะ” สายหยุดรับคำอย่างปลื้มใจ ผิดกับสีหน้าของเจ้านายราวฟ้ากับเหว

“พี่สาย! พี่อย่าล้อฉันเล่น” ชวาลามีแรงตะเบ็งเสียงขึ้นมาเดี๋ยวนั้น ลืมสิ้นทุกความเจ็บปวด “ฉันจักออกเรือนไปกับท่านขุนนั้นได้อย่างไรเล่า รู้จักกันสักนิดก็หาไม่ ว่าแต่เขาเองเถิด จักยอมหรือ”

เด็กสาวคิดถึงสีหน้าเรียบเฉย น้ำเสียงเฉียบขาด แวตตาเย็นชาไร้ความรู้สึกคู้้นแล้วก็แทบลมจับ นึกภาพตัวเองเข้าไปอยู่ข้างกายเขาแบบมีชีวิตไม่ออกนึกได้แต่กลายเป็นศพไปแล้วเท่านั้น

แต่เหตุใดโหมทาสคนดีของเธอถึงได้ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ เล่าไปขื่นไปประหนึ่งเป็นเจ้าของเรื่องเสียเอง

“แม่ นายเจ้าขา แม่ นายรู้ฤไม่ว่าท่านขุนแจ้งต่อศาลเถียวว่านีกรักท่านตั้งแต่แรกเห็น มิเคยพบแม่หญิงใดงามเพียงนี้มาก่อน ท่านว่างามตั้งสวรรค์สร้างรูปร่างก็อรชรอ่อนแอ้น พุดจาหวานสนะหุ ทนเก็บความรักเอาไว้ฝ่ายเดียวมานานมาก ครานี้อย่างไรจึงต้องหาทางเอาแม่ นายมาเป็นแม่เรือนให้ได้เจ้าค่ะ”

ในความคิดของสายหยุด เจ้านายตนงามจริงๆ ไม่มีใครเทียบเสมอ ส่วน

ขุนสุรียนหัสติกีช่างคมเข้มแก่งกาจสมชายชาติทหาร การที่ทั้งสองได้คู่กันคือพรประเสริฐแท้

ส่วนคน ‘งามดั่งสวรรค์สร้าง’ นิ่งหน้าซีดอ้าปากค้าง รู้สึกคลื่นเหียนเป็นกำลัง

ที่แรกเธอก็ไม่คิดดอกว่าเป็นเรื่องโกหกจนมาถึงประโยคนี้ ดูท่าสายหยุดคงไม่รู้ว่าท่านขุนผู้องอาจในจินตนาการมองแม่หญิงชวลาด้วยสายตาว่างเปล่า แค่นั้น และตรวนที่เขาสั่งให้ล่ามแม่คนงามไว้หนักเพียงใด

หากรู้แล้วรับรองว่าจักมีพุดเช่นนี้!

“พี่สาย พี่ไปฟังเรื่องพวกนี้มาจากที่ไหน”

สายหยุดนิ่งคิดแล้วก็หน้าเสีย “หมื่นวรไชยเจ้าค่ะ เห็นข่าวในเรือนมันว่า”

“นั่นซี ดั่งนั้นเราจักต้องฟังหูไว้หูนะจ๊ะพี่” หรืออันที่จริงชวลาบอกตัวเองได้ทันที่ว่าโกหกทั้งเพ “แต่เรื่องออกเรือนนี้...เป็นความจริงใช้ไหมจ๊ะ”

“จริงเจ้าค่ะ ข้าไปดูเขาเตรียมงานทุกเย็น อิกยี่สิบวันก็จักเป็นวันสุกดิบแล้วเจ้าค่ะ”

ยี่สิบวัน เร็วเกินไปแล้ว ชวลาหนีก็อยากให้ตัวเองสลบต๋อไปจนร่างกายโรยราแตกสลาย ไม่ต้องตื่นขึ้นมารับรู้อะไรให้ปวดหัว ไม่มีทางที่เขาผู้นั้นจะอยากได้เธอไปอยู่เรือนไม่ว่าในฐานะใดก็ตาม

อันที่จริงหากเธอและเขาจำต้องแต่งงานกัน เพราะถูกเข้าใจผิดว่าชิงสุกก่อนห้ามจากความผิดพลาดที่เธอเข้าไปหลบอยู่ในแกวียนเจ้ากรรมนั้นให้เขาจับได้ ก็ยังนับว่ามีเหตุผล แต่เรื่องหมื่นวรไชยทำตัวดี ชวลาคิดอย่างไรก็คิดไม่ตกว่าทำไม คล้ายกับว่าพี่ชายอยากให้เธอแต่งงานออกไปให้ได้ แล้วข่าวลืออื้อฉาวก็มาถูกจังหวะเสียเหลือเกิน

จะว่าไป เธอยังไม่รู้ชื่อของเจ้าบ่าวตัวเองเลยด้วยซ้ำ

“พี่สาย เมื่อครู่พี่เรียกท่านขุนว่าอย่างไรนะจ๊ะ”

“ขุนแสงผลาญเจ้าค่ะแม่นาย แต่ชื่อเดิมเขาว่าท่านชื่อพันแสง”

พันแสง...

ชวลาเงิบไปอย่างใช้ความคิด หลับไปสองวัน ตื่นขึ้นมาอีกทีสติปัญญาเธอแจ่มใสกว่าเดิมมาก จำได้ทุกอย่าง โดยเฉพาะชื่อพันแสงที่ได้ยินพี่ชาย

ตะโกนอย่างกริ้ววราตหนักครั้งไม่ถ้วน เป็นเรื่องบังเอิญเกินไปหรือไม่ที่เธอต้อง
ออกเรือนไปกับคู่อริของหมื่นวรไชย ที่สำคัญคือทั้งสองเต็มใจเสียด้วย

แปลก แปลกมาก

เพราะกำลังครุ่นคิดวุ่นวายใจ เด็กสาวจึงดื่มยาที่สายหยุดนำมาป้อนให้
ถึงปากโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว เหมือนจนล้าลักทำยาหก ซึ่งสายหยุดตัดลิ้นไปเองเลยว่าเป็น
เพราะแม่หมายคิดถึงท่านขุน เช็ดเนื้อเช็ดตัวกันเสร็จหญิงสาวก็ขอตัวไปตัก
น้ำมาเพิ่ม

ตอนนั้นเองที่ชวลาเห็นใบหน้าเล็กจ้อยของเด็กหญิงมาแอบมองอยู่ข้าง
ประตู

“ละออ เข้ามาหาพี่สิ”

ชวลาร้องเรียก พอห้องน้อยเข้าใกล้ก็ตั้งมากอดแน่นอย่างยินดี

“พี่ห่วงเจ้านัก เป็นเยี่ยงไรบ้าง”

วันนี้ละออไม่ช่างพูดช่างจาเหมือนเคย กลับนัยน์ตาหลุกหลิกชอบกล
ท่าทางหนักใจตอนส่งห่อผ้าให้เธอพลางบอกเสียงเบา

“ท่านขุนฝากมาให้พี่ว่า”

“ขุนแสงผลาญฤๅ”

แต่ได้ยินชื่อชวลาที่รู้สึกแค้นขึ้นอย่างไม่อาจควบคุม เมื่อรับห่อผ้ามา
แกะดูก็พบกำไลเงินประดับพลอยสองวง ไม่ต้องเป็นผู้รู้ก็บอกได้ว่ามีราคา ยิ่ง
ไปกว่านั้นยังพอดูกับข้อมือของเธอที่เล็กกว่าหญิงทั่วไปอีกด้วย

เด็กสาวสับสนอยู่อึดใจหนึ่งยามเห็นของขวัญล้ำค่านั้น แล้วจึงตั้งสติได้

“แล้วใครให้เจ้าเอามาให้พี่เล่า ละออ”

นานทีเดี๋ยวกว่าละออจะถอนหายใจเฮือก ตอบสั้น “ท่านหมื่น”

ผู้เป็นพี่เล็กคิ้ว

หมื่นวรไชยทุ่มเทมากเกินไปแล้วในการสานสัมพันธ์จอมปลอมครั้งนี้ แต่
อย่างไรเสียเธอจะเก็บกำไลไว้ เพราะคงแลกข่าวสารให้บ้านแม่ม้วนเลี้ยงเด็กๆ
ได้หลายเดือน ส่วนความมวบไหวประหลาดยามนี้ถึงบรูษะผู้โดนอ้างชื่อนั้น
เด็กสาวตัดลิ้นว่าคงเป็นเพราะอับอายที่ถูกจับคู่ ซ้ำยังไม่รู้ว่าหมื่นวรไชยจะใช้
กลโกงตื้นๆ ไปทำเรื่องอะไรอีกripเล่า

ในขณะที่ซวาลาส่ายหน้าระอาพฤติกรรมของพี่ชาย ละออก็นั่งซุกหน้ากับ บ่าบอบบางเงียบๆ

‘มีงเอาของไปให้แม่ว่า บอกว่ามาจากอ้ายพันแสง’

เสียงแข็งกระด้างของหมื่นวโรไชยยังก้องอยู่ในหัวังคิด

‘แล้วอย่าไปบอกให้มันรู้เข้าล่ะว่ามาจากกู มิเช่นนั้นกูจักเล่าให้พี่ว่ามีงฟัง ให้หมดว่า มีงหักหลังมันเยี่ยงไร’

เด็กหญิงมานั่งเฝ้าหน้าห้องอยู่นานสองนาน ได้ยินเสียงซวาลาคูยกับ สายหยุด ถึงดีใจแค่ไหนก็ไม่กล้าเข้าไป มือที่กำลังห่อผ้าชุ่มเหงื่อ ทรมานใจกับคำพูด ของนายไชยทั้งที่ตัวเองก็ยังสับสนว่าทำอะไรผิด

สรุปแล้วที่บอกเขาเรื่องซวาลาไปเมื่อคืนก่อนนั้นไม่ถูกต้องหรือ ถ้ามันเป็น การหักหลัง ซวาลาย่อมต้องเสียใจมาก

แล้วถึงตอนนั้นหากพี่วาของเธอรู้ จะยังกอดเธอแบบนี้อยู่หรือไม่

“ละออ เป็นกระไรไป” เสียงนุ่มหูอันคุ้นเคยมาพร้อมมืออุ่นที่วางลงบน คีรษะ “ยังตกใจอยู่ฤา”

ร่างเล็กสันคีรษะแรงๆ แล้วกอดเอวเด็กสาวแน่นกว่าเดิม “ข้าเป็นห่วงพี่”

“มิเป็นกระไรแล้ว พี่หายดีแล้วเห็นไหม” ซวาลาปลอบ ที่แรกคิดว่าจะพูด คุยกันถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเสียหน่อยเลยต้องเลื่อนออกไปก่อน เพราะต่อให้ แก่นแก้วอย่างไรละออก็ยังเด็ก สองสามวันที่ผ่านมานี้ออกจะหนักหนาเกินไป จริงๆ

“ถึงเวลานี้ต้องกลับมาอยู่เรือน ท่านหมื่นเขาก็ดีกับพี่มากขึ้นแล้ว อีก มินานเราค่อยหาทางกลับไปหาห้องๆ ที่บ้านสวนกันนะจ๊ะ”

ละออเกิดมาแทบไม่เคยทำหน้าที่เฝ้า ซวาลาจึงอดพูดหยอกไม่ได้ “จ้อย เขียว นี่หรือพี่ต้องไปเอาทัพพีมาตักข้าว^๔ให้เจ้าเสียหน่อยดีฤาไม่”

^๔ ตามความเชื่อสมัยโบราณ เมื่อเด็กหกล้มตกใจแล้วกลับมาไม่สบาย จะเข้าใจว่าขวัญของเด็กคนนั้นหายหรือหนีออกจากร่าง ฉะนั้นบางแห่งจึงมีพิธีเรียกขวัญ โดยผู้ใหญ่จะถือขันข้าว พร้อมทัพพีผ้าคลุมมิดชิดไปยังที่ที่เด็กหกล้ม แล้วร้องเรียกขวัญ พลังเอาทัพพีตักขวัญใส่ ขันกลับมาคืนให้เด็ก

“โอ้ พี่วาก็... ข้าโตแล้วนะ”

เด็กหญิงวัยที่ซาลาทำเหมือนเธอเป็นเด็กเล็ก ที่พอหกล้มขวัญกระเจ็น หายแล้วผู้ใหญ่ต้องเอาทัพพีวิ่งไปตักขวัญมาคืนให้จึงจะหายเจ็บ

เมื่อสายหยุดกลับมาในห้อง ทั้งสามคนอยู่ตามลำพังก็เหมือนได้กลับไป ที่เรือนเล็กแสนสุขอีกครั้ง จึงค่อยๆ คลายความตระหนก พักเดี๋ยวก็หัวเราะกัน สนุกสนาน ซาลานั้นเก็บความกังวลใจเรื่องออกเรือนเอาไว้อย่างมิดชิด ส่วน ละออเองก็มีเรื่องให้คิดมากซึ่งบอกใครไม่ได้เหมือนกัน

“ผู้ชายหาความสุขเล่นพนัน มีเมียบ่าวเป็นเรื่องธรรมดา พี่วาชองมึงเป็นคนดี หัวแข็ง มียอมเข้าใจเรื่องพวกนี้ ถึงได้ทะเลาะกับกูอยู่เรื่อย โตขึ้นมึงจากรู้เรื่องว่าบ้านไหนเรือนไหนเขาก็เป็นกันทั้งนั้น

“ประเดี๋ยวออกเรือนไป แม่วาทำตัวเช่นเดิมอีกพวกมึงก็ต้องลำบาก ครานี้ไม่มีคำว่าพี่น้องคำค่อ อ้ายขุนแสงผลาญมันคงมีใจตึ้นกดอก ก็จักถูกตาเอาตีเอาตามใจชอบ จักหนีไปไหนก็มีได้เพราะมันมีคนเฝ้าอยู่หัว แม่วาอาจใจดีกับมึง แต่ถ้าเป็นเมียที่มีได้ความ ผัวมันก็มีไว้หน้า

“อีละออ ถ้ามึงรักพี่วาจริงอย่างที่มึงว่า มึงต้องฟังกู กูรู้ว่าผู้ชายด้วยกันต้องการอะไร อีกอย่าง... ถ้าแม่วามีลูกให้อ้ายพันแสงมิได้ พวกมึงก็เตรียมออกไปอยู่ข้างถนนกันได้เลย!”

ในเวลาไล่เลี่ยกัน ภายในศาลหลวงที่บรรยากาศร่มรื่นด้วยต้นไม้ใหญ่ บุรุษสองคนกำลังเดินสนทนากันไปตามทางเดินริมสวนอย่างไม่รีบร้อน

หนึ่งคือขุนนางสูงศักดิ์ที่เพียบพร้อมไปด้วยวัยวุฒิและคุณวุฒิเป็นพระมหาราชครู เจ้ากรมใหญ่ฝ่ายตัดลिनคติความกรรมกรรมธรรมาธิกรณ นามพระยาแก้วการพ อีกหนึ่งคือขุนสุริยนหัสดี ผู้อ่อนวัยกว่าเพียบได้กับบรุษลูก แต่ด้วยหน้าที่การงานทำให้ทั้งคู่สนิทสนมนับถือกันเหมือนญาติ ทุกครั้งที่ชายหนุ่มกลับมาพระนครก็จะมาเยี่ยมเยียน ‘ท่านอา’ อยู่เสมอ

“พันแสง เอ็งคงมิโกรธอาไซ้ใหม่ที่ปล่อยให้พวกลูกขุนตัดลिनคติไปเช่นนั้น” ผู้อาวุโสกว่าถาม มีรอยยิ้มหนักใจประดับบนใบหน้าเหี่ยววัน

ออกขุนหนุ่มปฏิเสธและตอบด้วยน้ำเสียงผ่อนคลายอันหาได้ยากยิ่ง

“ท่านอาเป็นพระมหाराชครูผู้เที่ยงธรรม ย่อมมีก้าวกายการตัดสินคดีของตระลาการอื่น หรือหากเป็นผู้ตัดสินเองก็ต้องว่าความไปตามความถูกต้องมิขึ้นกับตัวบุคคลใด

“ครั้งนั้นกระผมทำผิดกฎหมายจริง ได้จับเนื้อต้องตัวแม่หญิงชวาลาซึ่งมีไข้ทั้งเมียแลน้องสาว^๕ ต่อให้ด้วยเหตุจำเป็นก็ยังไม่ถือว่าเป็นความเลินเล่อ ทำให้แม่หญิงถูกชาวเมืองครหา ท่านอายอมให้ตัดสินเช่นนี้ก็ถือว่ามิเมตตามากแล้วขอรับ”

เป็นความจริงที่ชายหนุ่มทำผิดจารีต ผิดกฎหมาย มีพยานรู้เห็นนับร้อยแต่ในขณะที่ยอมรับนั้น เขาเองก็รู้ว่าหากไม่มีข่าวลือที่หมื่นวรไชยกู้ขึ้นมา บทลงโทษก็แค่ขอมาฝ่ายหญิงและชดใช้ค่าปรับไหม เพราะเขาอธิบายได้ชัดเจนว่าทำไปด้วยหน้าที่ควบคุมตัวผู้ต้องหา หากได้คิดเงินเลยกับเด็กสาวไม่

ตัวหมื่นวรไชยนั้นมาขึ้นศาลแทนน้องสาว อ้างว่าแม่หญิงชวาลาทั้งเจ็บตัวทั้งอับอายเกินกว่าจะสู้หน้าใคร ขณะที่ว่าความก็เอาแต่พูดปดไม่หยุดหย่อนเอาชื่อเสียงครอบครัวตัวเองมาทำระยาปนนี่เช่นนี้ หากไม่ใช่เพราะอยากให้เขาตายชานหนักแล้ว ก็ไม่เห็นว่าจะเป็นเหตุอื่นไปได้

เมื่อมีเรื่องสู้สาวมาเกี่ยวข้อง พันแสงจะปฏิเสธอย่างไรก็ได้ผล ช้าทุกคนยังเห็นพ้องต้องกันว่าคนมีวิชาควมอย่างเขาจะเข้านอกออกในที่ใดก็ได้ตามใจชอบ อีกฝ่ายเป็นถึงลูกสาวพระยาพานทอง มีเกียรติ มีศักดิ์ศรี ไม่มีเหตุผลให้ต้องทำลายชื่อเสียงของตนอย่างไรเขาเช่นนี้

แต่ในทางกลับกัน ถ้าหญิงสูงศักดิ์อย่างชวาลาจะยอมให้บุรุษสักคนขึ้นห้องนอนยามค่ำคืน ก็ต้องเป็นคนที่มีคุณสมบัติโดดเด่นทั้งรูปร่างและฐานะทางสังคมอย่างขุนสุรียนหัสดีเท่านั้น สุดท้ายก็นับว่าสมเหตุสมผลแล้วไม่ใช่หรือ

เหลวไหลไร้สาระ พันแสงต้องอดกลั้นยิ่งว่าจจะเป็นพันรอบระหว่างพิจารณาคดี พวกลูกขุน ณ ศาลาพวกนั้นใช้ทัศนคติของตัวเองล้วนๆ ตัดสิน

^๕ พระไอยการลักษณะฝ่าฝืนกล่าวไว้ว่า “บุรุษผู้ใดจับมือหยอกบุตรท่านก็ดี ขึ้นไปถึงที่นอนท่านก็ดี และจุตลากบุตรท่านไปกอดจูบทำชู้และทำประการใดก็ดี ท่านว่าชายนั้นผิดให้ลงโทษโดยโทษานุโทษ”

ปัญหา แล้วก็เห็นตามกันไปหมดว่าชายในโอโยธยามีเมียได้หลายคน คนหนุ่ม
อายุน้อยอนาคตไกลอย่างเขาก็ควรมีสักสี่ห้าคนด้วยซ้ำไม่เสียหาย

หรือถ้าไม่ชอบคนนี้ก็แค่แต่งงานซ้ำเรือนใหม่ ผู้หญิงคนเดียวจะสร้าง
ปัญหาได้แค่ไหนกัน

ออกขุนหนุ่มเช่นเขาทำความดีความชอบ มีเงินทองมากมาย เลี้ยงลูกเมีย
เป็นโหยงได้ไม่อดอยาก

ชายหนุ่มเพิ่งรู้สึกที่ตัวเองผิดแพกจากขุนนางอื่นมากก็คราวนี้ หลังจาก
ปฏิเสธทุกข้อกล่าวหาและบอกชัดว่าไม่ต้องการมีภรรยาไปนับครั้งไม่ถ้วน ผลการ
ตัดสินก็ยังคงเดิม แม้แต่พระยาแก้วเทพที่อยู่ตรงนั้นด้วยยังแก้ไขอะไรไม่ได้

นอกเสียจากจะช่วยพูดแก้ลาฯ ขอให้แต่งงานเป็นภรรยาพระราชทาน
ในฐานะที่ขุนแสงผลาญจงรักภักดี ทำศึกปกป้องเขตแดนไว้หลายครั้ง จึงสมควร
ได้ ‘เมียนาง’ เป็นบำเหน็จรางวัล เพื่อที่ภายหลังจะได้ไม่มีใครกล้าเอ่ยถึงเรื่องนี้
ในทางเสื่อมเสียอีก

“ข้าเองมิเชื่อข่าวลือพวกนั้นดอก จึงเห็นว่ามิยุติธรรมกับเอ็งอยู่บ้างที่จัก
ต้องมารับคำตัดสินนี้” พระมหาราชครูกล่าว ถอนหายใจเบา “อีกอย่างก็เห็นกัน
อยู่ว่าเอ็งมิอยากมีเมีย แต่เรื่องนี้จักให้เหล่าขุนนางเข้าใจได้เยี่ยงไร ทุกคนล้วน
มีเมียหลวงเมียหย้อยกันสามสี่คนทั้งนั้น”

“ขอรับ” ชายหนุ่มรับคำ คิดถึงวิชาต้องห้ามของตนแล้วก็สงสัยว่าถ้า
ไม่มีมัน แม่หญิงชวลาจะยังพยายามเข้ามาข้องเกี่ยวกับอีกหรือไม่

“แต่อย่างไรข้าก็อยากขอแนะนำเอ็งสักครั้งเถิด ข้ารู้ว่าผู้ชายเรารับราชการก็
หวังทดแทนคุณแผ่นดิน เห็น้อยยากหรือตัวตายมิเสียตาย แต่ที่ผ่านมาเอ็งก็ทำ
เต็มที่แล้วมิบกพร่อง หลายขวบปีที่ผ่านมาราบอริราชศัตรูไปมิรู้เท่าไร จากนั้น
ไปเห็นทีศึกใหญ่คงมิได้มีบ่อยนักดอก ศิกลีกลีก็ค่อยก็แบ่งให้ผู้อื่นรับไปลำบาก
บ้าง”

^๖ ผู้ใดทำความดีความชอบ จงรักภักดีเป็นที่ไว้วางพระราชหฤทัยของพระเจ้าแผ่นดิน จะได้รับพระราชทานผู้หญิงเป็นบำเหน็จรางวัล หญิงนั้นได้ชื่อว่าเป็นนางพระราชทาน หรือเมียนาง หรือที่รู้จักกันในนามภรรยาพระราชทาน

พันแสงยอมรับฟัง รู้ตัวว่ารับราชการมาห้าปี มีแต่ทำงานเอาเป็นเอาตาย เกรตรงเด็ดขาด ไม่ไว้หน้าผู้ใด ยิ่งมีวิชาส่งเสริมก็ยิ่งเจริญก้าวหน้ายศสูงเกินวัย ถ้าคนจะพาลชิงชังที่ได้ดีกว่าก็ถูกต้องแล้ว

แต่พระมหाराชครูไม่ได้หมายความว่าอย่างที่เขาคิด

“กลับมาอยู่พระนครครั้งนี้ถือโอกาสใช้ชีวิตเรียบง่ายเป็นสุขสักครั้งเถิด แม่ชวลาเองก็คงเป็นแม่เรือนที่ดีได้เช่นหญิงอโยธยาทั่วไป เอ็งก็ให้ความรักเอ็นดูเมีย กลับเรือนมากก็มีข้าวกินที่นอนใหม่ นานวันเข้าคุยกันได้รู้ใจก็กลายเป็นหลังบ้านที่ดี ไว้มีลูกอีกสักสองสามคน สั่งสอนให้เก่งเหมือนเอ็งได้ก็จักยิ่งน่าพอใจ ภายภาคหน้าอโยธยาจักได้มีขุนนางดีแม่ทัพกล้าไว้ใช้สอยสืบไป ดีฤาไม่”

ผีเท้าออกขุนหนุ่มแทบสะดุดเมื่อฟังจบ ภาพเด็กสาวร่างบางซบหน้าซुक ในอ้อมอกผุดขึ้นในหัวคำนึงแล้วก็ให้รู้สึกหงุดหงิดใจอย่างบอกไม่ถูก สีหน้าจึงขริมลงหลายส่วนขณะรับคำสั่งๆ ไม่ประสงค์จะพูดเรื่องนี้อีก

ทั้งสองเดินมาถึงสุดทางเดิน พันแสงเห็นว่านายยงกับนายมิ่งยืนรออยู่ จึงเอ่ยลาพระยาแก้วเการฟไปพบลูกน้อง ผู้มากอาวุโสกว่าตบ่าชายหนุ่ม บอกว่าจะไปร่วมงานแต่งงานด้วยก่อนผลจากไป

“ท่านขุนขอรับ” ทันทิที่เข้าไปใกล้ นายมิ่งก็ขยับตัวกระสับกระส่าย

“ผู้ต้องหาตายเมื่อไร” พันแสงถาม

“อ๊ะ! ทำไมท่านขุนรู้เล่าขอรับ”

“ก็หน้าเอ็งมันฟ้อง” เขาว่าแล้วหันไปถามเอาความกับนายยงที่ยืนหน้า เกรียดอยู่ข้างๆ แทน “พบใครต้องสงสัยฤาไม่”

“ไม่มีขอรับ กระผมกับอ้ายมิ่งอยู่ยามตลอดเวลาตามคำสั่งท่านขุน ไม่มีคนนอกเข้าไปในตระรางได้แน่นอนขอรับ” นายยงยืนยัน “แล้วพวกมันก็เพิ่งตายก่อนเอาไปชำระความเมื่อเช้านี้เอง ชัดเจนนักขอรับ”

ใช่ มันกระทำการอุกอาจ จงใจแสดงออกว่าไม่เกรงกลัวกฎบ้านกฎเมืองสักนิด

อันที่จริงออกขุนหนุ่มคาดการณ์ได้ตั้งแต่ที่ถูกเลื่อนพิจารณาคดีออกไป ถึงสองครั้งว่าพวกมันกำลังรอจังหวะ และคนทำเป็นคนในอย่างที่ได้คิดไว้

ดังนั้นนี่เป็นคำเตือนให้ถอย

ศัตรูของเขาฉลาดไม่มาก แต่มีอำนาจไม่น้อย

“มิเป็นกระไร” พันแสงบอก “ครานี้เรากำลังต่อกรกับคนที่เอาผิดได้ยาก หากมีปัญหาร้ายแรงกว่าที่เคยก็ถือว่ามาถูกทางแล้ว”

ชายหนุ่มไม่อาจนิ่งดูตายได้เมื่อกรรมชั่วมาเกิดตรงหน้า ที่ทนแบกรับ อวิชชาาก็เพื่อโล่งใจพวกมันมารับโทษ ฉะนั้นที่บอกมาให้เขาใช้ชีวิตเรียบง่ายเป็นสุขสักครั้ง ชาตินี้เห็นทีจะไม่ทันแล้วกระมัง

“แต่ผู้ต้องหา...ตายในคุกเลยนะขอรับ” นายมิ่งพึมพำเสียงอ่อยจน นายทหารรุ่นพี่แทบโบกกบาล

“อ้ายมิ่ง! มิ่งเป็นทหาร ลูกเมียพ่อแม่ก็ไม่มี ชี้อลาดเช่นนี้มิ่งกลัวดูแลตัวเองมิได้ฤ”

“เฮ้ พี่ง ก็เพราะยังไม่มีเมียนะซี ข้าถึงได้กลัวตาย”

พ่อแม่ลูกไม่นับ นับแค่เมีย ทั้งน้ำเสียงและท่าทางตอนนี้ดูไม่ออกแล้วว่า มันเครียดจริงหรือล้อเล่น

“พวกพี่ทั้งพี่หาญ พี่ลัก มีเมียกันหมดแล้ว ถึงตายมิเสียตาย นี่ท่านขุน ก็จักมาทิ้งข้าไปอีก”

ไปๆ มาๆ ปรากฏว่าวกเข้าเรื่องเด่นอโยธยาเฉย

“ท่านขุน อันที่จริงกระผมก็อ้อมแม่หญิงชวลา มิเห็นเขาถือสาอะไรเลย”

นายยงถอนหายใจแทบเป็นเสียงคราง กุมขมับ ส่วนออกขุนหนุ่มย่อน งามเสียงเรียบ

“แล้วเอ็งว่าอย่างไรจ๊ะ อ้ายมิ่ง”

เสียงนั้นราบเรียบไร้อารมณ์ แต่สีหน้าที่สงบอยู่เสมอบัดนี้หนึ่งเกินไป สายตาเย็นเยียบกว่าที่เคย นายมิ่งเห็นแล้วใจหายวาบ จะได้ตายก่อนแต่งเมียก็ คราวนี้

“อ่า...แม่หญิงต้องคู่กับท่านขุนถูกต้องแล้วขอรับ งามสมแล้ว กระผม ไหว้ขอรับ! ประเดี๋ยวขอตัวไปดูทางโน้นก่อน”

ชาวอโยธยาโดยปกติแล้วเมื่อแต่งงานฝ่ายชายจะต้องมาปลูกเรือนหอ ในที่ของฝ่ายหญิง บ้างก็ให้ใช้ไม้หมากซึ่งไม่ทนทำเสาเรือน พอมีบุตรก็ผูกพอดี

เป็นกุศโลบายให้แยกครัวไปปลูกเรือนใหม่ แต่ในกรณีของชวาลากับพันแสงนั้น เริ่มต้นต่างไปจากผู้อื่นเล็กน้อย

เนื่องจากหมื่นวรไชยประกาศชัดว่าอยากให้น้องสาวแต่งงานออกไปอยู่กับฝ่ายชายมากกว่า ส่วนขุนสุริยนหัตถ์ก็ไม่ได้ว่าอะไร หรือปฏิเสธไปก็เท่านั้น เพราะทันทีที่มีข่าวงานมงคลสมรสพระราชทานออกมา ชาวบ้านชาวช่องก็สืบรู้กันจนทั่วว่าเรือนผากระดานใหญ่โตทำจากไม้ทั้งหลังที่ตั้งอยู่ในท่าเลสวยงาม แสงสงบ ซ่อนจากความวุ่นวายทั้งปวงแถบคลองวัดปราสาทนั้น เป็นเรือนไม้พระราชทานของท่านขุนแสงผลาญนี่เอง

และทุกคนก็ลงมติไปแล้วว่าควรใช้เป็นที่เรือนหอ เหมาะสมคู่ควรกับเมียนางของท่านเป็นที่สุด

ในขณะที่มีคนมากมายรอชมงานสมรสพระราชทานที่ไม่ได้มีมานานแล้ว อย่างใจจดใจจ่อ วันสำคัญนั้นกลับมาถึงเร็วเกินไปในความรู้สึกของบ่าวสาว

ขบวนขันหมากเดินผ่านถนนหลวงมหาธาตุตั้งแต่รุ่งสาง จัดอย่างเอิกเกริกงดงามทั้งขันหมากเอกขันหมากโท ชาวพระนครต่างตื่นตาตื่นใจกับพานันบร้อยใส่ข้าวสารหมากพลู พลุจิบจัดเรียงมีฉัตรระย้าปักเป็นยอด มีหมุดตม ห่อหมก ขนมจีน หุ้มด้วยผ้าแพรและผ้าไหมวางบนเตียง นอกจากนี้ยังมีต้นกล้วย ต้นอ้อย มะพร้าวอ่อน ถั่วและงา อีกทั้งขนมและผลไม้อีกมากล้นนำมาเป็นจำนวนคู่ เดินเรียงรายพร้อมเสียงวงมโหรีสลับเสียงโห่ร้องของเหล่าคนร่วมงาน ดุยี่งใหญ่ตระการตาไปตลอดทางจนถึงเรือนพระยารัตนาธิปก

ชวาลาผู้เป็นเจ้าของเจ้าสาวกลับไม่ได้เห็นภาพนั้นด้วยตาตัวเอง เพราะต้องตื่นมาอาบน้ำแต่งตัวตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง

ยี่สิบกว่าวันที่ผ่านมาเด็กสาวอยู่แต่ในห้องนอนเพื่อรักษาบาดแผล เจอแค่พ่อหมอบทองพิน ละออง และสายหยุดเท่านั้น จนกระทั่งสามวันก่อนถึงมีสตรีแปลกหน้าสามคนเดินทางมาพักอยู่ด้วย พวกนางแจ้งว่าเป็นภรรยาของนายทหารลูกน้องขุนสุริยนหัตถ์ เมื่อทราบว่าจะจัดงานกระชั้นชิดแล้วชวาลาไม่มีญาติผู้ใหญ่ฝ่ายหญิงที่พอจะช่วยแต่งตัวเจ้าสาวได้ ก็ขันอาสาเองด้วยความเต็มใจ

เป็นความจริงที่ครัวพระยารัตนาธิปก บิดาของชวาลาไม่มีญาติในพระนคร เพราะย้ายจากพิษณุโลกมาตั้งครัวเดี่ยวเพื่อทำงานให้หลวงโดยเฉพาะ ดังนั้น

หลังจากบุพการีสิ้นใจ ลีๆ แล้วเด็กสาวจึงรู้สึกแคว้งคว้างไร้ที่พึ่งอย่างมาก งานพิธีการต้องทำอะไรบ้างก็ไม่ค่อยรู้เรื่อง ไม่เหมือนบุตรขุนนางทั่วไป เพราะในหัวเธอวันๆ มีแต่เรื่องแก้ปัญหาปากท้องเท่านั้น

เหล่าภรรยาทหารเมื่อได้รู้จักแม่หญิงชวลาเองกับตัว ก็พบว่าแม่เด็กสาวจะพูดจาเป็นผู้ใหญ่ แต่ก็ยังไร้เดียงสาตามวัย ออกเป็นสาวชื่อ ไร้จริตจะก้านต่างจากที่เล่าลือกันโดยสิ้นเชิง

จากที่แรกที่พวกนางตั้งเป้าว่าต่อให้อีกฝ่ายเป็นหญิงสูงศักดิ์ ก็จะไม่ขออบรมเสียหน่อยเถิดเรื่องรักษานวลสงวนตัว รักษาภิริยามารยาท ไม่ให้วันหน้าทำท่าหน้าขุ่นแค้นผลาญเสื่อมเสียเอาได้ หญิงทั้งสามกลับกลายเป็นรักใคร่เอ็นดูแม่หญิงอาภัพผู้นี้มากขึ้นเรื่อยๆ จนพาลชวนออกขุนหมื่นที่คงเป็นฝ่ายใช้เสน่ห์หลอกล่อ ชิงสุกก่อนห่ามจนมีข่าวฉาวให้คาบไปทั้งพระนคร

“อีกรอบฤกษ์”

ชวลาถูกจับนั่งหน้าม้าเครื่องเบ่ง^๗ อยู่นานจนขาเป็นเหน็บ เห็นนางอ่อนหยีบน้ำอับขึ้นมาปรนตัวเป็นรอบที่สี่ก็หน้าเจื่อน ขนาดแค่นี้ยังนานขนาดนี้ ทั้งตัวไม่รู้จะเสร็จเมื่อไร

“ต้องอาบกันหลายรอบแบบนี้ละถูกแล้ว” นางอ่อนว่า ยิ้มอย่างชื่นชมผิวนุ่มเนียนละเอียดของเด็กสาว “ผิวแม่งามนัก นี่ขนาดยังมีทันลงเบ่ง ก็ควรแล้วให้ท่านขุนยอมสนใจเรื่องอื่นนอกจากไปทัพเสียที”

มันใช้ฤกษ์ ชวลารู้ว่าความจริงเป็นอย่างไร แต่ก็ห้ามตัวเองไม่ให้หน้าแดงไม่ได้อยู่ดี

ภรรยานายทหารทาน้ำอับจนทั่วตัวเจ้าสาวแล้วเอาพัดพัดจนแห้ง ทาน้ำอับซ้ำอีกครั้งหนึ่ง จากนั้นจึงลงเบ่งทับ

ชวลาพินิจใบหน้าที่ตัวเองที่ผัดเบ่งจำเสียวขนลุกในคันหม่อง จากนั้นยังนำเบ่งมาเจือด้วยน้ำอบปรุงสุบผิวกายหลายรอบจนขาวผ่องไปทั้งตัว หอมกรุ่นด้วยเครื่องหอมทั้งกำยาน พิมเสน ผิวมะกรูด หญ้าฝรั่ง และอื่นๆ อีกมากที่เธอ

^๗ ตั้งทรงสี่เหลี่ยมทึบเตี้ยๆ สำหรับวางกระจกานเล็กๆ และกระปุกหรือโถแก้วเครื่องประทีนต่างๆ

ไม่รู้จัก

เด็กสาวแอบนั่งดมผิวดตัวเองอยู่คนเดียว แล้วก็เผลอนั่งดมผ้าอบเขาอีก
พี่ๆ จับได้ก็ถูกเอ็ดเอาเป็นตัวตลก จนแม่แต่สายหยุดยั้งหลุดขา

“หอมถึงเพียงนี้ หากรู้ว่าใช้กระไรบ้างก็คิดจักทำขายนะเจ้าคะ” เธอ
สารภาพอายๆ

“พุทโธ! แม่ว่า”

นางวาด อีกหนึ่งภรรยานายทหารหัวเราะกับนางอ่อนไม่เลิก แม่คนงาม
เป็นถึงลูกขุนนาง โตเป็นสาวมาน้ำอบสักขวดยังไม่มี ดูท่าพวกนางต้องคิดบัญชี
กับหมื่นวรไชยอีกคนแล้วกระมัง

“เมื่อยมาได้คิดหาเงินเป็นแม่ค้าตลาดเช่นนี้อีกหนา ท่านขุนรู้ท่านจักโกธ
เอา เงินท่านมีมากมาย กินเป็นลิบปากยังมีหมด จักให้เมียลำบากทำน้ำอบขาย
คนเขาได้หัวร่อพันทัก วันหน้าเป็นท่านหญิง เมื่อยอยากได้ค่อยใช้ให้บ่าวไปซื้อ รู้
ฤไม่”

“อ้อ...จ๊ะ” ‘เมียท่านขุน’ ตอบได้แค่นั้น

แล้วก็ถึงเวลาของการประทีนโคม นางบัวซึ่งมีฝีมือแต่งหน้ามากที่สุด
เพราะเคยถวายตัวเป็นข้าหลวงสมัยเด็กๆ ได้เห็นสาวชาววังแต่งองค์ทรงเครื่อง
อย่างใกล้ชิดแล้วครุพักจำเอามาใช้ช่างนอกจึงรับหน้าที่นี้ไป

ถือว่าความเป็นชาววังยังคงอยู่ในทุกอิริยาบถของหญิงวัยยี่สิบกลาง
คนนี่จริงๆ ตั้งแต่การลงสีคิ้ว ทาชาด^๑ เกล้าผมก็ทำอย่างบรรจง เก็บแม่กระทั่ง
ลูกผมจนหน้าผากเจ้าสาวนูนสวยเกลี้ยงเกลา ทุกอย่างละเมียดละไมพิถีพิถัน
ไปหมด คนดูก็ดูเพลินตาล้ำตอกอยู่ในแว้งค์ จวบจนนางบัวคล้องสร้อยสังวาล
ให้ชวาลาแล้วถอยออกมายิ้มอย่างพอใจ ทุกคนจึงได้สติ

“เสร็จแล้วจ๊ะ”

สายหยุดจ้องแม่หนายของตนตาไม่กะพริบ “งามมากเจ้าคะ”

ชั้นหมากมาถึงเรือนพระยารัตนาธิปกตามฤกษ์พอดีบพอดี เสียงตีฆ้อง

^๑ วัตฤสีแดงสดชนิดหนึ่ง เป็นผงก็มี เป็นก้อนก็มี ใช้ทำยาไทยหรือผสมกับน้ำมันสำหรับ
ประทับตราหรือทาสีของ ในกรณีนี้ใช้เป็นเครื่องสำอางสีแดงสำหรับทาแก้มและปาก

ตอนรับดั่งสนั่น ชาวลาได้แต่นั่งมองหมื่นนรไชยกับบ่าวไพร่ในเรือนร้องรำทำเพลงไปกับขบวนแห่กันอย่างครื้นเครง แต่จากตรงนั้นมองอย่างไรก็มองไม่เห็นเจ้าบ่าว

ระหว่างรอให้ผู้ใหญ่ตรวจดูสินสอดกัน เธอก็ใจเต้นหนักขึ้นเรื่อยๆ จนรู้สึกเหนื่อย ทั้งยังสะดุ้งเป็นระยะเมื่อได้ยินเสียงเสนอกห้องนอนที่ตั้งขึ้นตามจำนวนทรัพย์ที่นับได้

ไม่รู้เวลาผ่านไปนานเท่าใด สายหยุดจึงเปิดประตูเข้ามาเพื่อพาเธอออกไปในที่สุด

“แม่นาย ได้เวลาแล้วเจ้าค่ะ”

มีเสียงฮือฮาดังขึ้นอีกคำรบเมื่อเจ้าสาวปรากฏตัว ชาวลาพยายามกลืนใจทำตัวตามปกติ แต่พอเห็นแขกเหรื่อมากมายซึ่งส่วนใหญ่เป็นขุนนางและหญิงสูงศักดิ์ที่เธอไม่รู้จักมองมาทางตนเป็นตาเดียวก็แค้นร้อนผ่าว เกรงว่าหน้าจะขึ้นสีให้คนอื่นเห็นจึงก้มหน้างูต ต้องให้เถ่าแก่หญิงเดินจูงมือไปนั่งหน้าตั้งยาวที่ทำได้สำหรับพิธีชดน้ำพระพุทธรณ์

‘ราวกับกิ่งทองใบหยก’ เสียงกระซิบกระซาบของทุกคนในงานมีแต่สำนวนนื้อยเต็มไปหมด

เจ้าบ่าวข้างตัวถอนหายใจครั้งหนึ่ง

ชาวลาห้ามตัวเองไม่ทัน เผลอหันไปมองเขา สายตาสองคู่จึงสบประสานกันโดยไม่ได้ตั้งใจ

เมื่ออยู่ใต้แสงตะวันสว่างไสวแล้ว เธอต้องยอมรับว่าชายหนุ่มตรงหน้ารูปงามเสียจริง โครงหน้าคมสันได้รูปไปหมดทุกส่วนจนไม่อาจจะสายตา ยิ่งวันนั้นเขาวีลม โคนหนวดเคราเรียบร้อย สวมเสื้อผ้าไหมคอปกแขนยาวพอดีตัว สิกกรมท่าเข้ากับโจงกระเบนสีเข้ม นั่งหลังตรงผึ่งผายดูเปิดเผย แฝงความแข็งแกร่งเป็นธรรมชาติเช่นนั้น ชาวลาที่พลันรู้สึกมือไม้เกะกะ เงอะงะไปทันที

ฝ่ายขุนสุริยนหัสติเพิ่งได้เห็นเจ้าสาวของตัวเองเต็มตาเป็นครั้งแรกเช่นกัน ก็นับว่าน้องสาวหมื่นนรไชยสามารถสวมบทบาทเด็กสาวชื่อใส เป็นผู้ถูกกระทำได้ดีไม่แพ้พี่ชาย ทั้งนัยน์ตาสวยหวานที่ฉายแววประหม่านิดๆ ตื่นตะลึงหน่อยๆ จ้องมองเขาอย่างเผลอไพล่ไม่ปิดบัง ใช้ข้อได้เปรียบที่ร่างเล็กผอม จะ

นุ่งห่มอะไรก็ได้ดูบอบบางน่าทะนุถนอมไปสิ้น

คิดไปสายตาดอกขุนหมุ่มก็สำรวจหาร่องรอยบาดแผลที่เคยมีบนผิวนวล
กระจ่างซึ่งไฟล์พันชายผ้าตรงนั้นบ้างตรงนี้บ้างโดยไม่รู้ตัว เมื่อเห็นว่าหายดีเกือบ
หมดแล้วจึงได้มองไปทางอื่น

ยามนี้ คนหนึ่งเห็นสีหน้าเจ้าบ่าวเฉยชาใจก็กังวลว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้อง
เมื่อสบโอกาสจึงฝืนยิ้มให้เขาทีหนึ่งอย่างเสียไม่ได้ อย่างไรก็ตามก็ต้องไปอยู่เรือนเขา
ถ้าไม่ผูกสัมพันธ์กันไว้เห็นที่ไม่ดีแน่

อีกคนทางตาเห็นเจ้าสาวยิ้มน้อยๆ ให้ก็ชะงัก ใจบังเกิดอารมณ์หลากหลาย
ขัดแย้งกันขึ้นมาแวบหนึ่ง

ชวาลงუნงที่ได้รับความกระด้างขุ่นเคืองในดวงตาสีดำสนิทเป็นสิ่ง
ตอบแทน แต่ก็ยังไม่ทันสำนึกว่าตัวเองทำผิดอะไร ตอนที่พระมหाराชครู
ประทานในพิธีสวมมงคลแฝดแก่คู่บ่าวสาว

สัมผัสได้ถึงด้ายมงคลบนศีรษะที่เชื่อมโยงเธอกับเขาไว้ด้วยกัน เด็กสาว
ก็ตระหนักแล้วว่าการเป็นนารายาของขุนสุริยนหัสดีนั้น ต้องทำให้ชีวิตเธอเปลี่ยน
ไปตลอดกาล